

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

18. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

3. KVĚTNA 2015

Z obsahu:

Rodina: Muž a žena
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 15. dubna 2015
- strana 2 -

**Svatá Helena - nalezení
Svatého kříže**
Dr. Johannes Gamperl
- strana 4 -

**COMECE vyzývá politiky
EU k odmítnutí tzv.
náhradního mateřství**
- strana 5 -

**Eucharistie -
Na cestě do Emauz (5)**
P. Leo Kuchař SSS
- strana 6 -

**Mariánská pouť Prahou
s Palladiem**
Panny Marie Rynecké
za mír a pokoj ve světě
a obnovu Mariánského
sloupu v Praze dne
23. května 2015
- strana 8 -

**Život podle Mariina vzoru
a mariánský život v Marii
kvůli Marii (1)**
Michael od sv. Augustina
- strana 10 -

**O Janu Husovi
a husitství (4)**
PhDr. Stanislav
Vejvar, Ph.D.
- strana 11 -

Rodina: Muž a žena

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
15. dubna 2015 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnešní katecheze se zabírá ústředním aspektem tématu rodiny, totiž velkým darem, kterým Bůh obdařil lidstvo, když stvořil muže a ženu a ustanovil svátost manželství. Tato i příští katecheze se budou týkat různosti a vzájemnosti muže a ženy, kteří jsou vrcholem božského stvoření; další dvě pak budou věnovány jiným tématům manželství.

Začneme krátkým komentářem prvního textu o stvoření z knihy Geneze. Čteme zde, že Bůh po stvoření světa a všech živých bytostí učinil mistrovské dílo, totiž lidskou bytost, kterou stvořil ke svému obrazu: „Stvořil člověka jako obraz Boží, stvořil je jako muže a ženu,“ (Gn 1,27) jak říká kniha Geneze. A jak všichni víme, tato pohlavní různost se vyskytuje v mnoha formách života v dlouhé řadě živých bytostí. Avšak pouze v muži a ženě s sebou nese Boží obraz a podobu. Biblický text to ve dvou verších opakuje třikrát

(Gn 1,26–27): muž a žena jsou obrazem a podobou Boha. To znamená, že nejenom muž sám o sobě je Božím obrazem a nejenom žena sama o sobě je Božím obrazem, ale také muž a žena jako pár jsou obrazem Božím. Různost muže a ženy není výrazem protikladu anebo poddanosti, nýbrž sdílení a plození vždycky k Božím obrazu a Boží podobě.

Učí nás tomu zkušenost. K důkladnému poznání a harmonickému růstu potřebuje člověk vzájemnost muže a ženy. Když se jí nedostává, má to důsledky. Jsme učeni ke vzájemnému naslouchání a vzájemné pomoci. Lze říci, že bez vzájemného obohacení v tomto vztahu – v myšlení i jednání, v citění, v práci a také ve víře – nemůže nikdo dostatečně chápat, co znamená být mužem a ženou.

Moderní a soudobá kultura otevřela nové prostory, nové svobody a nové hloubky obohacující chápání této různosti. Zavedla však také mnoho pochybnos-

ti a spoustu skepse. Například se ptám, zda takzvaná genderová teorie není také výrazem frustrace a rezignace, která hodlá smazat pohlavní různost, protože se s ní již nedovede konfrontovat. A hrozí nám, že uděláme krok zpět. Odstranění této různosti je totiž problém, nikoli řešení. Řešit vztahové problémy je zapotřebí tím, že muž a žena spolu budou více mluvit, více si naslouchat, více se znát a více se mít rádi. Musejí se k sobě chovat uctivě a spolupracovat přátelsky. Na těchto lidských základech podporovaných Boží milostí lze stavět celoživotní manželskou a rodinnou jednotu. Manželský a rodinný svazek je vážná věc, a to pro všechny, nikoli jenom pro věřící. Chtěl bych vybídnout intelektuály, aby toto téma neopomjeli, jako by snad bylo druhotné vzhledem ke snaze o svobodnější a spravedlivější společnost.

Bůh svěřil zemi smlouvě mezi mužem a ženou. Její nezdar vysouší svět citů a zatemňuje nebeskou naději. Znepokojivé signály už se vyskytují, podívejme se na ně. Chtěl bych mimo mnohé jiné poukázat na dva body, které by nás podle mého mínění měly naléhavěji zavazovat.

Dokončení na str. 5

Mariánský měsíc květen s sebou přináší různé aktivity na poli mariánské zbožnosti. Jednou z nich je pouť Prahou s Palladiem Panny Marie Rynecké. (str. 8) Cílem či obsahem této pouti je především modlitba za mír a pokoj ve světě a obnovu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, ale také prosba za duchovní a morální obrodu českého národa. To jsou velké věci v dějinách spásy naší malé země, a jsme rádi, že i Matice cyrilometodějská může zaštitovat celou akci. Kéž Bůh na přímluvu Matky Boží daruje našemu národu, aby dědictví našich svatých patronů bylo zachováno v plné míře a aby jejich životní příklady nezaknuly, ale naopak se staly povzbuzením k obrácení lidských srdcí k Bohu, Dárci veškerého dobra pozemského i nebeského!

Že všechny Boží milosti jsou také dohodami a milostmi naší předražené Matky Panny Marie, dokládá i Michael od sv. Augustina, jehož malé dílko o životě s Marií

může oživit také naši úctu ke Svaté Paně. (str. 10) Vždyť i církev na Mariino prostřednictví všech milostí pamatuje – a to 8. května, tedy v tomto týdnu ve čtvrtek; sice jen „nezávaznou památkou“, ale kdo Marii v srdci přijal za Matku, kéž si uvědomí všechny milosti jí zprostředkované a vzdá nejhlubší pokorné díky.

Maria svým „ano“ umožnila Bohu, aby přijal na sebe podobu lidského těla, a v Ježíši tak očistil vše, co člověk svým hříchem v sobě a kolem sebe poskvrnil. A přijímáním Ježíšova živého Těla ve svaté Hostii umožňujeme Bohu i my, aby nás cele proměnil, a to nejlépe tak, abychom spolu se sv. Pavlem mohli říci: „Už nežiji já, ale žiji ve mně Kristus.“ (Gal 2,20) To odpovídá myšlence, že skutečná víra v živého Krista pod způsoby chleba a vína není pouhým dogmatem, ale je reálným podnětem i silou nechat se strhnout touto Je-

žíšovou přítomností. (str. 6) Pak je ovšem nasnadě, že je potřeba před takovým tajemstvím vzdát patřičnou úctu, vyjadřující naši pokoru před velikostí milujícího Boha, který je ochoten pro naši spásu dát se zcela všanc v kousku Hostie...

Před podzimním synodem o rodině své modlitby směřujeme zvlášť intenzivně k přímluvě Matky Boží, která může vyprosít milost pravdy a zachování věrného obrazu Božího, a to tak, jak nám v Bibli předkládá kniha Geneze. Jak zdůrazňuje Svatý otec František, nejen muž či žena, ale také muž a žena jako pár jsou obrazem Božím. Země se pak plní harmonií, když je smlouva muže a ženy prožívána dobře.

A to nás přivádí k našemu národu: Aby mohli všichni lidé v naší zemi zakoušet lásku a žít šťastný život, je potřeba vrátit se k víře v Boha a prosit Pannu Marii, aby nám všem pomohla vybědnout z hříchů, zvláště z těch, které jsou proti lidskému životu a lidské přirozenosti. Kéž se tak stane!

Daniel Dehner

Editorial

Pán tě opět čeká ve Večeřadle. Právě se zde uskutečnil velký zázrak lásky. Ježíš dal svým přátelům za pokrm své tělo a svou krev. To, co před časem ohlásil při rozmnožení chlebě - a setkal se přitom s velkým nepochopením - stalo se nyní skutečností. Protože tak bohatě obdarování učedníci zatím ani nejsou schopni domyslet nesmírnou hloubku tohoto daru, Ježíšovo Srdce se stravuje touhou prožívat toto živé a životodárné společenství s člověkem. Jak jim to má vyložit, když už zbývá jen tak málo času?

Připoj se k jeho hloučku a doprovod ho na cestě do Getseman. Pána to jen potěší, když tě tu uvidí mezi svými. Vždyť nejraději by to velké bohatství svého Srdce sdělil již nyní všem lidem, ale i dosavadní zkušenost mu říká, že to bude ještě dlouho trvat, než se dočká v této věci plného porozumění. Proto svěřuje nyní alespoň těm nejvěrnějším, co je určeno všem. Pros Božího Ducha, aby ses otevřel jeho slovům, jak jen můžeš.

Cesta vede kolem vinice. V měsíčním světle můžeš vidět dlouhé řady keřů připravených přinést novou úrodu. U ohrady jsou uloženy suché ratolesti, které vinař pečlivě ořezal a shromáždil k spalení. Ježíš přerušil chvíli mlčení.

Můj Otec je vinař. Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten přináší mnoho ovoce. Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás...

Chápeš, co to znamená? Uvědomuješ si, že tato Pánova slova staví všechno, co jsi dosud slyšel z jeho úst, do zcela nového světla? Všechno dostává novou, nekonečnou dimenzi. A tento nový převratný smysl se týká přímo tebe a celého tvého dalšího života. Ježíš tě zve, aby ses stal živou součástí božského organismu, v kterém koluje jeho vlastní život a kterým chce Bůh zprostředkovat všem lidem ovoce vykoupení.

Pokus se domyslet, jaké ti Ježíš nabízí vyznamenání: máš se stát živoucí ratolestí, která bude přinášet božské plody. Budeš-li věčnému Vinaři plně k dispozici, bude na tobě dozrávat ovoce Boží lásky, na které tak toužebně čeká vyhladovělý svět, aby se *chudí najedli do sytosti*.⁽¹⁾ Bůh tě zve ke spojení tak důvěrnému, že se stává vzájemným splynutím: ty máš být zcela v Ježíši a Ježíš v tobě. Je tu jedna ne-

Míza života

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás.

zbytná podmínka tohoto tak dokonalého vzájemného spojení: **zůstanou-li v tobě jeho slova**. Jen ten, *kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm*. Ježíšova slova jsou tedy oním bezpečným návodem a způsobem, jak žít opravdu božským životem.

Pán tu však nepoukazuje na to či ono přikázání, chce, aby v tobě zůstala *jeho slova*, celý a neporušený duch jeho evangelia. To je konečný cíl, k němuž je zaměřeno vše, co Ježíš celá tři léta hlásal. Vtělené Slovo nám nepřineslo soustavu pouček a pravidel, která mistr svěřuje svým žákům jako návod, podle kterého se mají řídit. Ježíšovo náboženství spočívá ve velkém tajemství, jak může člověk **žít v Bohu a s Bohem**. Uvaž, jak daleko od skutečnosti a pravdy jsou všechny představy Boha, podle kterých tě jen omezují svými příkazy a zákazy a z dálky číhá na tvé přestupky, aby tě mohl trestat.

Jestliže přijímáš vyznamenání stát se živou a plodnou ratolestí, potřebuješ také Otcův očistný nůž. Nemusíš se ho bát. Přiblíží se k tobě jen proto, aby ti pomohl. Odstraní všechno, co ti překáží přinášet bohaté a dobré ovoce. Je to nůž lásky. Nedívej se na jeho čepel, ale na ruku, která ho vede. Je to ruka nejlaskavějšího Vinaře, který usiluje o to, aby ho jeho Kmen dokonale oslavoval. Vždyť tímto Kmenem, jehož jsi živou součástí, je jeho vlastní Syn. Když odřezává ratolesti a výhonky, které odumřely, a proto patří *do ohně*, činí tak jen z lásky pro život Kmene a jeho údů, aby byly živé a dávají dobré plody.

Zdá se ti, že by ti působilo větší potěšení přinášet „své vlastní ovoce“? Komu by mohly zachutnat takové scvrklé a trpké plody vzešlé z lidské samolibosti? Skutečné hrozny nejsou tvým výplodem, pocházejí z Kmene, který je zakořeněn v Otcí. Cílem symbiózy Vinař - Kmen - ratolesti je oslava Otce. To je Bohem zvolený proces, při kterém se *posvěcuje Otcovo jméno a přichází jeho Království*, když

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 9,26-31

Když přišel Šavel do Jeruzaléma, pokoušel se navázat styk s učedníky, ale všichni se ho báli. Nemohli uvěřit, že on je učedníkem. Ujal se ho však Barnabáš. Uvedl ho k apoštolům a vypravoval, jak (Šavel) viděl na cestě Pána, který s ním mluvil, a jak v Damašku neohroženě vystupoval ve jménu Ježíšově. Od té chvíle byl s nimi v Jeruzalémě stále ve styku a směle vystupoval ve jménu Páně. Také rozmlouval s helénisty a přel se s nimi. Ti mu však začali ukládat o život. Jakmile se to bratři dověděli, doprovodili ho dolů do Césareje a odtamtud ho vypravili do Tarsu. Církev měla pokoj v celém Judsku, Galileji i Samařsku. S úspěchem se vyvíjela, žila v bázni před Pánem a rostla přispěním Ducha Svatého.

2. čtení - 1 Jan 3,18-24

Děti, nemilujme jen slovem a jazykem, ale činem, doopravdy! Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a to uklidní před ním naše svědomí, když by nám něco vyčítalo, neboť Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí. Milování, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to jeho přikázání:

Dokončení na str. 6

se zde na zemi *uskutečňuje jeho vůle tak, jak je uskutečněna na nebi*.

Jestliže dojde k úplnému sjednocení a dokonalému splynutí Božího života a tvého života, Boží vůle a tvé vůle, pak ani nemůžeš chtít něco, co by nechtěl Bůh. Můžeš pak opravdu *prosit, oč chceš, a stát se to*. To je tajemství všech velkých divotvůrců. Nedělali nic jiného, než že *přinášeli a přinášejí to nejhojnější ovoce*.

Jak tedy odpovíš na tak významné pozvání? Dej se Pánu k dispozici, aby tě naštipil do svého kmene a zušlechtil tak, abys přinášel hojné ovoce.

Má duše bude pro něho žít, mé potomstvo mu bude sloužit, budu vyprávět o Pánu příštímu pokolení.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Žalm 22,27; ⁽²⁾ srov. Žalm 22,31

Svatá Helena - nalezení Svatého kříže

Flavia Helena, narozená okolo roku 250, později římská císařovna a matka císaře Konstantina, pocházela z nízkého stavu a sloužila v Drepanum v Bithýnii jako děvečka a číšnice v jednom hostinci. Tam ji zahlédl Konstantin Chlorus, vznešený Ilyřan. Půvab a krása mladé ženy důstojníka tak omámily, že zapomněl na stavovské rozdíly a Helenu učinil svou právoplatnou manželkou.

Přes vysoké postavení, které teď zaujímal, zůstala ale Helena skromná. Svému muži darovala syna Konstantina, který později vešel do dějin jako císař Konstantin. Byla to pro Helenu šťastná doba. Když ale Maximián, tehdy císař Západořímské říše, jmenoval svého vazala Konstantina Chloruse spoluregentem provincie Galie a Británie, začal pro Helenu smutný čas.

Její muž musel na příkaz císaře svoji ženu zapudit, svého vlastního syna musela dát jako zástavu věrnosti na dvůr východořímského císaře Diokleciána a osvojit si schovanku Maximiánovu. Helena dala svému muži volnost, přijala trpělivě svůj zlý osud a žila dále v tichém ústraní. Po smrti Konstantinově byl její vlastní syn Konstantin zvolen císařem a napravil to, co jeho otec pokazil. Vzal si svoji mezitím zestárlou matku k sobě na dvůr, propůjčil jí titul „Augusta“ a nechal razit mince s jejím obrazem. Helena, která v době svého utrpení viděla, s jakou radostí šli křesťanští mučedníci za svoji víru na smrt, sama přijala Krista. V 64 letech přijala Helena svátost věčného života. Mezitím porazil Konstantin v bitvě u Milvijského mostu pohana Maxencia a prohlásil křesťanství za státní náboženství. Od té doby žila císařovna úplně pro svoji křesťanskou víru, starala se o chudé a sloužila Kristu plná horlivosti a odevzdanosti.

Dala podnět k vybudování mnoha kostelů, třeba v Trevíru, Bonnu, Xantenu a v Kolině.

V 78 letech Helena ještě podnikla svoji památnou pouť do Jeruzaléma, ke hrobu Kristovu. Na její popud se začalo se stavbou kostela Božího hrobu v Jeruzalémě, který bohatě obdarovala, stejně jako kos-

tely na Olivové hoře a v Betlémě. Krátce po pouti do Svaté země skončilo její pozemské putování. Svátá Helena zemřela v Konstantinopoli v srpnu 330. Pochována byla v Římě. Později byly její pozůstatky přeneseny do Hautvillers v diecézi remešské. Relikvie její hlavy se uctívá v dómu v Trievíru. Jméno svaté Heleny je v církvi nerozlučně spojeno s uctíváním Svatého kříže, ke kterému dala podnět.

Bývá zobrazována s císařskou korunou na hlavě, také s modelem kostela, nebo jak nese kříž a hřebíky. Piero della Francesca zachytil nalezení Svatého kříže císařovnou v nádherném freskovém cyklu v San Francesco v Arezzu. Výtvarní umělci rádi zobrazovali postavu císařovny. Známa je klečící bronzová postava svaté Heleny v bonnském Münsteru. Je patronkou barvířů a kovářů hřebíků. Ochraňuje nás před bleskem a nebezpečím ohně, pomáhá při odhalování krádeží.

Den Nalezení Svatého kříže, které se připisuje svaté Heleně, se slaví v církvi 3. května. Na své cestě po místech, kde kdysi Spasitel prodléval, hledala císařovna pravý kříž Kristův – a našla jej. V tomto znamení její syn Konstantin zvítězil a ona na to nezapomněla.

Existuje podrobnější legendární popis nalezení kříže. Když císařovna přišla do Jeruzaléma, povolala k sobě židovské mudrce. Židé se ale velmi polekali, když uslyšeli, že se císařovna chce dovědět, kde leží dřevo kříže, na němž trpěl Kristus. Jenom jeden z nich znal to místo. Jmenoval se Judas. Ten nechtěl prozradit své tajemství, vždyť jeho otec mu řekl, že „až jednou budou hledat kříž Kristův, říše Židů skončí a nadále povládnu ti, kteří uctívají Ukřižovaného...“. Zavedli císařovnu k Judasovi, protože žádný z Židů nechtěl mít nic společného s touto věcí. Judas řekl císařovně, když se ho zeptala: „Ó vládkyně, jak bych mohl o tom místě vědět, vždyť od té doby uplynulo už více než dvě stě let!“ Helena poslala všechny, kdo stáli okolo, pryč, a řekla Judasovi: „Přisahám ti před Ukřižovaným, že tě nechám usmrtit hladem, když mi neřekneš pravdu.“ A nechala ho spustit do vyschlé studny. Tam

Lucas Cranach starší (1472– 1553):
Sv. Helena

ležel Judas po několik dnů a trpěl hladem a žízní. Nakonec prosil, aby ho vyzvedli, že chce císařovně povědět o místě, kde je kříž. A tak se stalo.

Zavedl císařovnu a její doprovod na místo a Helena se modlila s velkou vroucností. Tu se na jednom místě pohnula zem a Judas začal usilovně hrabat. Našli pod zemí ležet tři kříže, ale nemohli rozlišit kříž Kristův od křížů lotrů, kteří s ním byli ukřižováni. Proto položili všechny kříže doprostřed Svatého města a čekali trpělivě, jestli Pán projeví svoji moc. A hle, nesli okolo mrtvého mládence. Tu zadržel Judas ty máry a položil první kříž a druhý kříž na mrtvého, ale ten se nepohnul. Když na něho položili třetí kříž, mladík ihned oživil, vstal a velebil Boha. Tehdy se stal Judas věřícím, přijal křest a od té doby se jmenoval Quiriacus. Když zemřel jeruzalémský biskup, dosadili ho na jeho místo jako biskupa. Helena ale, naplněná radostí, přinesla kříž svému synovi do Konstantinopole. Před svojí smrtí rozdělila kříž a zanechala třem synům Konstantinovým, protože věřila, že jim podá skrze krev Páně posvěcené dřevo viditelnou záruku pro jednotu říše.

Tyto kusy Svatého kříže byly uchovávány v S. Croce in Gerusalemme v Římě. Mnoho jiných kostelů dostalo v průběhu času částky z těchto dílů kříže a všude se těšily velké úctě věřících.

*Z Oase des Friedens 10/2014
přeložil -mp-*

COMECE vyzývá politiky EU k odmítnutí tzv. náhradního mateřství

Pronájem dělohy, využívání ženského těla, obchod s lidmi – těmito tématy se zabývalo symposium, které v únoru v Evropském parlamentu zorganizovala pracovní skupina pro bioetiku evropských episkopátů. Komise biskupských konferencí Evropské unie (COMECE) v rámci debaty vydala prohlášení, kterým evropské politiky žádá, aby odmítli tzv. náhradní mateřství. Podle biskupů odporuje pronájem dělohy hodnotám, ke kterým se Evropská unie zavazuje ve své Chartě základních lidských práv. Pro Vatikánský rozhlas hovoří generální sekretář Komise evropských episkopátů, P. Patrick Daly:

„V Evropské unii jsou dva členské státy – Spojené království a Řecko, kde je pronájem dělohy legální, avšak většina evropských států se buď vyslovila proti této praxi, anebo nemá jasně definovanou pozici. Právě vzhledem k této ambivalentní legislativě jsme chtěli vyjádřit svůj názor, který se samozřejmě plně shoduje s učením katolické církve. Soustředíme se na racionální argumentaci a rozbor této složité otázky, která vyvolává obrovské emoce.“

„Všechny formy náhradního mateřství jsou vážným útokem na důstojnost osob, které jsou do této výměny zapojeny, zejména pak dětí, se kterými se nakládá jako s předměty,“ píše v dokumentu evropská biskupská konference a pokračují: „Tento úkon manipuluje s tělem matky – nositelky plodu, zasahuje do jejího osobního života, odpírá jí nitroděložní vazbu s dítětem, využívá znevýhodněné ženy na úkor těch, kteří disponují vysokými finančními zdroji.“

„Církev má řadu důvodů, aby odmítla náhradní mateřství, které z ženy činí nástroj a je proti všem principům lidských práv. Podle mého názoru pojednává naše prohlášení otázku natolik racionálně, že přesvědčí nejenom katolíky, ale všechny čtenáře. Myslím, že to bude velmi důležitý příspěvek do veřejné debaty,“ řekl P. Patrick Daly.

Podle Komise evropských episkopátů vede „náhradní mateřství k dualistickému pohledu na člověka a mateřství, zatímco lidská bytost a její plodnost tvoří jednotu“. Dále biskupové silně kritizují právní obtíže, které se vyskytují při určení mateřství a otcovství a které v různých

právních rádech vedou k nesouradným řešením. „Musíme se rozhodnout, zda chceme budovat společnost, ve které se děti budou vyrábět a prodávat jako výrobky, a jsme-li si vědomi dopadu na lidské a sociální vztahy těchto dětí,“ uzavírají evropská biskupská konference.

„Doufáme, že diskuse o tomto jevu bude pokračovat a že politici dostojí své zodpovědnosti při hledání právního řešení této otázky, a to v souladu s katolickou tradicí a morálními principy, které jako katolíci máme jednoznačně hájit,“ uvedl generální sekretář Komise biskupských konferencí Evropské unie.

Mnohé evropské organizace bojující za lidská práva iniciovaly vznik Mezinárodního sdružení za zákaz náhradního mateřství. Toto sdružení prostřednictvím petice žádá orgány Rady Evropy, aby co nejdříve zakázaly praktiky tzv. náhradního mateřství.

Petici „No Maternity Traffic“ je možné podpořit i v češtině na adrese: <http://nomaternitytraffic.eu>.

Zdroj: www.radiovaticana.cz a HPŽ ČR

Rodina: Muž a žena - pokračování ze str. 2

Za prvé: Nepochybně musíme učinit mnohem více pro ženu, pokud chceme vzájemnost mezi muži a ženami posílit. Je totiž nezbytné, aby bylo nejen více nasloucháno ženě, ale aby také její hlas měl skutečnou váhu, uznanou vážnost ve společnosti a v církvi. Způsob, jakým uvažoval o ženě Ježíš, a řekněme, že i samo evangelium, v méně příznivějším kontextu, než je ten dnešní, protože v oněch dobách byla žena spíše na druhém místě, tedy Ježíš o ženě uvažoval způsobem, který skýtá silné světlo a osvětluje cestu, která vede dál a z níž jsme ušli jenom kousek. Ještě jsme nepochopili do hloubky, co nám může přinést ženský génus a co může dát žena společnosti a nám. Dovede totiž vidět věci jinak, takže doplňuje mužské myšlení. Je to cesta, kterou je třeba se ubírat tvořivěji a odvážněji.

Druhá úvaha se týká tématu muže a ženy stvořených k Božimu obrazu. Kladu si otázku, zda krize kolektivní důvěry v Boha, která nám způsobuje mnoho škody, in-

fikuje nevírou a cynismem, nesouvisí také s krizí smlouvy mezi mužem a ženou. Biblické podání nám totiž velkou symbolickou freskou pozemského ráje a prvotního hříchu říká, že právě společenství s Bohem se odráží ve společenství lidského páru a ztráta důvěry v nebeského Otce plodí rozdělení a konflikt mezi mužem a ženou.

Odtud plyne obrovská odpovědnost církve, všech věřících a především věřících rodin při znovuobjevování krásy stvořitelského plánu, který vpisuje Boží obraz také do smlouvy mezi mužem a ženou. Země se plní harmonií a důvěrou, když je smlouva muže a ženy prožívána dobře. Pokud ji muž a žena společně hledají mezi sebou a s Bohem, nepochybně ji naleznou. Ježíš nás výslovně povzbuzuje k vydávání svědectví o této kráse, kterou je Boží obraz.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán*

SVATÁ HORA - KVĚTEN 2015

14. 5. - slavnost Nanebevstoupení Páně, doporučený svátek – mše svaté v bazilice v 7.00, 9.00, 11.00, 17.00 hod.

16. 5. - sv. Jana Nepomuckého – mše svaté v bazilice v 7.00, 9.00, 17.00 hod.

16. 5. - pouť bývalých příslušníků PTP (Pomocných technických praporů) – mše svatá v 10.30 hod. v bazilice.

16. 5. - Orelská pouť u Korunovačního oltáře – bohoslužba v 11.30 hod. u Korunovačního oltáře.

18. 5. - 22. 5. - exercicie „Kristus – jediný Vykupitel člověka“ (vede P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR.). Exerciice probíhají v exercičním domě, začínají první den večer v 17.30 hod. a končí snídaní poslední den. Cena: 1510 Kč. Změna programu vyhrazena.

20. 5. - sv. Klementa Marii Hofbauera, CSsR. – mše svaté v bazilice v 7.00, 9.00, 17.00 hod.

24. 5. - slavnost Sestání Ducha Svatého, zasvěcený svátek – mše svaté v bazilice v 7.30, 9.00, 11.00, 15.30 hod. Možnost získat plnomocné odpustky. Hudba při liturgii – M. Troup: Missa „Spiritus Domini replevit orbem terrarum“.

30. 5. - pouť Matice svatohorské – hlavní mše svatá v bazilice v 10.00 hod., ostatní mše svaté: v 7.00, 9.00, 17.00 hod.

31. 5. - slavnost Nejsvětější Trojice – mše svaté v bazilice v 7.30, 9.00, 11.00, 15.30 hod.

Eucharistie - Na cestě do Emauz (5)

„Vzal chléb...“

Vzkříšený Ježíš byl hostem v Emauzích, učedníci ho pozvali. Pohostinnost bez obcerstvení je nesmyslná. Protože už byl večer, byla v domě emauzských učedníků přichystána večeře. Co nás překvapuje, je okolnost, že roli hostitele přebral host, ne domácí pán. Emauzští učedníci sice nachystali jídlo, ale Ježíš, jejich host, byl ten, kdo předsedal. Lukášovo evangelium to popisuje takto: „Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim.“ (Lk 24,30)

Také tato Ježíšova slova nás překvapují. Připomínají poslední večeři, kterou Ježíš slavil se svými učedníky před svou smrtí v Jeruzalémě. Nám to také připomene mši svatou, ve které slyšíme tатаž slova z úst kněze. Je to náhoda? V Ježíšově životě ani v Božím království nejsou žádné náhody. Všechno je znamení, obraz, odkaz.

Existují teologové, kteří se domnívají, že Ježíš s emauzskými učedníky slavil eucharistii. Že tehdy proměnil chléb ve své tělo a víno ve svou krev. Jiní exegeté se domnívají, že evangelista Lukáš, který své evangelium sepsal později než evangelisté Matouš a Marek, byl ovlivněn bohoslužbou prvních křesťanů. Podle nich byly Emauzy obrazem toho, jak slavily

eucharistii prvokřesťanské obce. My tedy nechceme řešit, zda to bylo tak nebo tak, ale chceme vědět, co nám příběhem o Emauzích chce Ježíš říct.

Myšlenka, že Ježíš chce obrátit naši pozornost ke mši svatě, je velmi důležitá. Mše svatá je aktuální dění v našem křesťanském životě, je středem, centrem a východiskem pro život víry a milosti. Je to motor, který nás pohání, základ, na kterém stavíme svůj život a následování Krista. V eucharistii ochutnáváme onu hostinu, která je pro nás připravena v nebi. Ježíš je při slavení mše svaté přítomný. Postavil do centra našeho života svou Paschu, velikonoční tajemství, své utrpení, smrt a zmrtvýchvstání. Proto už nemusíme hledat žádný další střed našeho života. Také v našich kostelích, na našich oltářích hraje stejnou úlohu jako v Emauzích. I když jsme pro něj postavili kostely, nejsme domácí páni, naopak on je naším hostitelem, který nás zve, abychom alespoň jednou v týdnu, v neděli, na den jeho zmrtvýchvstání, přišli a slavili s ním. O tom mluví podobenství o královské hostině: král posílá své služebníky, aby zavolali na svatební hostinu hosty, kteří byli pozváni. (srov. Mt 22,1-14)

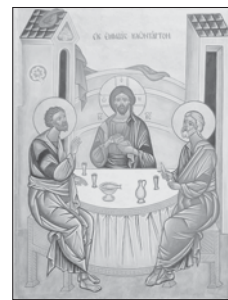
„Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmný dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, pojďte na svatbu!“ Hosté, kteří byli pozváni jako první v tomto podo-

benství, nepřišli, zůstali doma. Naje se spousta jim podobných, kteří v neděli do kostela nepřijdou. Statistiky (v Rakousku – pozn. překl.) nám ukazují nelichotivá čísla. Mnohý kněz je rád, že aspoň 10 % obyvatel se pravidelně účastní bohoslužeb. A přece mše svatá je „svatba“. Poutníci, kteří společně jdou za cílem, se pravidelně zastavují, aby se posilili. Dosáhli by vůbec cíle, kdyby putování trvalo roky? Při zastávkách se společně jí a pije, povídá. Regenerují se tělesné i duchovní síly. Při slovu „zastavit se“ mnozí myslí na restauraci. Někteří si představí zamyšlení. Účastní se duchovních obnov nebo exercicií. Oba významy mají vnitřní souvislost.

Při nedělní bohoslužbě, při slavení mše zažíváme, zakoušíme, že Ježíš není jen průvodce na cestě, ale také spolustolovník, hostitel, a dokonce i sám pokrm. Kostel, ve kterém se shromažďujeme, je ve vzdálenějším slova smyslu také hostinec, ve kterém se člověk může občerstvit a posílit předtím, než bude pokračovat v cestě.

Kostel je místo zastavení se, zamyšlení, modlitby. Zastavujeme se, abychom slyšeli Boží slovo, vyzýváme Krista, oslavujeme Otce na nebesích. Možná, že jsme vstoupili do kostela jako unavení poutníci, ale měli bychom jej opouštět jako noví, radostní lidé. Ježíš nás posílil, a teď můžeme jít s novou silou a odvahou po naší cestě. On jde s námi a my jdeme s ním.

„S Kristem na cestě“ a „s Kristem u stolu“ nám také může připomenout spojitost mezi bohoslužbou a životem křesťana ve světě. Každý z pojmů sice předpokládá něco jiného, ale jeden umožňuje ten druhý. Když jdou bohatí do kostela, uklidňují své svědomí tím, že darují peníze na dobrý účel, přestože v každodenním životě sociální povinnosti ignorují. Mnohé křesťany, zvláště mladé, může toto pokrytectví odradit od víry. Naproti tomu jsou lidé, kteří se zasazují o lidi ve světě, ale přitom jsou vzdálení církvi, tedy slouží lidem a zanedbávají Boha. To by mohlo být také vysvětlením, proč návštěvnost

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

Evangelium - Jan 15,1-8

Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně,

a já (zůstanu) ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmenu, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně – a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponešete mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.“

bohoslužeb v katolické církvi klesá, navzdory liturgické reformě, zavedení mateřské řeči a navzdory mnohým pokusům přizpůsobit liturgii současné době. Kdo chce jít svou životní cestou sám, když se nechce nechat Ježíšem doprovázet, pak určitě nebude hledat společenství, které se shromažďuje kolem eucharistie. Může zde udělat zázrak „rytmická“ mše?

Mnoho lidí řekne, že si ve víře stačí sami, že nepotřebují společenství a kostel. Tak to se můžeme také zeptat: Můžeš žít lépe sám, bez lidí?

Měli bychom chodit do kostela tak rádi, jako chlapi chodí rádi do hospody. Co tam hledají? Jen pivo a jídlo? To mají i doma. Jestliže hledají v hospodě společnost, partu podobně smýšlejících lidí, o to více my potřebujeme společenství s Kristem, který s námi ji a pije a hovoří.

„Vtom se jim otevřely oči“

„Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel.“ (Lk 24,30n)

Byla to náhoda, že emauzští učedníci poznali Pána, až když lámal chléb a dával jim ho? My, kteří tuto scénu vidíme z perspektivy eucharistie, spatřujeme v Ježíšových gestech vrchol celého děje. Ježíš láme chléb, dává nám ho. Myslíme na jádro mše, na proměňování a přijímání. Právě v tomto okamžiku poznali učedníci Pána. Eucharistie stojí na konci cesty učedníků, stejně jako cesty víry. Člověk musí udělat hodně kroků ve víře, ujít dlouhou cestu, aby mohl věřit v eucharistii. Člověk musí věřit v Boha, v jeho všemohoucnost a lásku. Člověk musí věřit ve vtělení Boha, v Ježíše Krista, který se stal člověkem skrze svou Matku Marii. Musíme jít s Ježíšem jeho cestou utrpení, mít před očima jeho kříž a smrt. Musíme se radovat z jeho zmrtvýchvstání, z jeho vítězství nad hříchem a smrtí. Bez tohoto velikonočního tajemství bychom těžko mohli porozumět tajemství eucharistie. Bez poslední večeře by eucharistie neměla žádný obsah a smysl. Ale ani Ježíšovu poslední večeři nemůžeme vytrhnout ze souvislostí. Všechno, co se stalo předtím, i to, co se stalo potom, souvisí s prvním Zeleným čtvrtkem, souvisí s první eucharistickou slavností. Ježíš

hlásal radostnou zvěst, vybral si apoštoly, ukazoval lásku k chudým, nemocným a vyloučeným, založil církev, a v ní také Petrův úřad. Po poslední večeři vydechl naposledy na kříži, třetího dne opustil hrob, zjevil se učedníkům, vystoupil do nebe a seslal Ducha Svatého. Bez toho všeho by eucharistie nebyla, to všechno musíme projít, vysvětlit, pokud opravdu chceme vědět, co znamená eucharistie, pokud vůbec můžeme v tomto případě mluvit o vědění. Ani největší a nejhlubší víra v eucharistii nám nemůže odhalit celou její hloubku, výšku a šířku. Eucharistie je tak velká jako Bůh sám, který k nám v ní přichází a mluví.

Pro mne osobně je velmi obšťastňujícím zážitkem, když na cestách vstoupím do kostela, ve kterém jsem ještě nikdy nebyl. Když najdu věčné světlo a svatostánek, vím, že Pán je i zde... Jak často jsem Pána našel v místech, kde nebyla ani pošta, nebo obchod a hospoda, v místech, která jsou odříznuta od světa, bez vlakového nebo autobusového spojení...

A teď se musím odvážit kroku na druhou stranu. Emauzští učedníci poznali Pána při lámání chleba. I když večeře v Emauzích pravděpodobně nebyla eucharistií, bylo to něco jako eucharistická katecheze. Eucharistie není jen na konci dlouhé cesty víry, ale stojí také na jejím počátku. Zprostředkovává v nevýslovné míře sílu a milost, kterou křesťan potřebuje, aby mohl věřit v eucharistii. Věřit v eucharistii neznamená jen to, že člověk uznává dogma o svátostné přítomnosti Ježíše pod způsoby chleba a vína, ale že je touto přítomností stržén.

Pro mě osobně je velmi obšťastňujícím zážitkem, když na cestách vstoupím do kostela, ve kterém jsem ještě nikdy nebyl. Když najdu věčné světlo a svatostánek, vím, že Pán je i zde. Vždycky si vzpomenu, v kolika kostelech už jsem se modlil a kde všude už jsem Pána potkal: doma, v cizině, v katedrálách i horských kostelích, ve městech i na vesnicích, v kaplích klášterů... Vidím také krajinu, hory i údolí, rovinu, průmyslovou oblast i lány obilí. Jak často jsem Pána našel v místech, kde nebyla ani pošta, nebo obchod

a hospoda, v místech, která jsou odříznuta od světa, bez vlakového nebo autobusového spojení. Ježíš tam byl, Ježíš tam je.

Často říkám svým posluchačům: Mysli teď na člověka, který hrál ve tvém životě nejdůležitější roli. Na toho, kterého jsi měl velmi rád, ale už není na tomto světě. Jak by ses podivil, kdybys na výletě v horách vstoupil do kostelíka a tam bys našel sedět tohoto milovaného člověka. Přišel by k tobě s otevřenou náručí a řekl, že není mrtvý. Nejsem mrtvý, žiju a čekám tady na tebe. Radostí úplně bez sebe bys ho objal a dlouho by trvalo, než by ses přesvědčil, že je to skutečnost, že to není sen.

Dokážu si představit, že něco podobného prožili emauzští učedníci v okamžiku, kdy ho poznali. „Vtom se jim otevřely oči.“ Pokusme se tento výrok popsat jinými slovy: „Najednou jej viděli jinými očima.“ Nebo: „Viděli ho v novém světle.“

Je zajímavé, že se jim otevřely oči právě v tom momentě, když jejich tělesné oči už ho neviděly. „On jim však zmizel,“ vypravuje evangelista Lukáš. Není toto také další odkaz na tajemství eucharistie? Naše oči v eucharistii nevidí nic jiného než chleba a víno. A přesto vidíme Ježíše v novém světle víry. Čím méně toho vidí naše tělesné oči, o to zřetelněji vidí náš vnitřní zrak to, co není vidět. Ten, který se nespolehá na své smyslové poznání, ten, který nepožaduje vědecké důkazy, ale důvěřuje Ježíšovým slovům, tomu se otevrou oči.

Ježíš ve svém pozemském životě ukázal nespočet důkazů své lásky a milosrdenství. Můžeme o nich číst v evangeliích. Ale ten, kdo je fascinován neuchopitelným tajemstvím eucharistie, kdo odhalí Ježíšovu lásku právě v tomto tajemství, ten může i zpětně ještě lépe pochopit, co tenkrát Kristus udělal. Pohled na Ježíše tehdy a Ježíše dnes dává dohromady obraz, který je pro nás vodítkem, kudy jít.

(Pokračování)

Z knihy Leo Kuchař: Eucharistie. Mosaiksteine und Blitzlichter. Eucharistischer Gebetskreis, o. J. Wien 1981. Přeložil -vm-

Poznámka překladatele:

Citáty z Nového zákona jsou podle liturgického překladu, citáty ze Starého zákona podle ČEP.

Mariánská pouť Prahou s Palladiem Panny Marie Rynecké za mír a pokoj ve světě a obnovu Mariánského sloupu v Praze dne 23. května 2015

Vroce 70. výročí ukončení hrůz II. světové války a při příležitosti svátku Dne vítězství a svátku Panny Marie Prostřednice všech milostí si připomínáme, že český národ byl od počátku utvářen duchovními hodnotami a mravními zásadami křesťanské víry. Díky těmto duchovním hodnotám náš národ přispíval k utváření míru a pokoje a naše země dosáhla společenského vzepětí a stala se důležitou součástí společenství evropských států. Za dědictví víry a mravní zásady máme nejen děkovat, ale máme je zodpovědně uchovávat a rozvíjet.

Duchovní základ a počátek byl dán, když kníže Bořivoj a kněžna Ludmila po přijetí víry a svatého křtu z rukou arcibiskupa Metoděje na Velehradě zbudovali první kostel na Pražském hradě zasvěcený Matce Boží. Kněžna Ludmila projevila úctu k Matce Boží a nechala z kovových pohanských bůžků odlít reliéf Panny Marie, který vroucně uctívala a jenž jí byl posilou v utrpení až do konce života. Po mučednické smrti kněžny Ludmily převzal mariánský reliéf její vnuk kníže Václav, který jej s úctou nosil ustavičně u sebe. Reliéf jej provázal při pokojném spravování země, ale také při válečném tažení a díky jemu dosáhl smíru bez boje a krveprolití. Od dob největšího syna českého národa, který jako první z křesťanských vládců našich zemí stavěl s horoucím zanícením chrámy a kostely pro svůj lid, a sám padl posléze u dveří památného chrámu ve Staré Boleslavi, od těch dob po celých tisíc let patřil náš národ mezi přední křesťanské národy světa a naše země měla pověst vzácné klenotni-

ce chrámů, kapliček i sloupů a prostých Božích muk. Mariánský reliéf představující Matku Boží s Ježíškem je již po tisíc let vroucně uctíván zbožnou myslí a srdcem našeho lidu, který jej nazval „Palladiem země české“ a ctil jako milostný obraz ochraňující Českou zemi.

Knížata i králové čeští byli vroucími ctiteli Panny Marie; z nich nejvíce proslul Otec vlasti Karel IV. Rozhojňoval víru v Krista a úctu k Panně Marii, aby se pod jejich ochranou požehnaně rozvíjela Praha jako duchovní centrum a poutní místo celé říše. Po celé naší vlasti jsou rozesety pravé perly kulturní a duchovní hodnoty ve skvostných mariánských chrámech i bazilikách a ze všech těchto míst zaznívá slavné „Ave Maria“, a celá naše země je jedinou písní úcty a lásky k Matce Boží.

Ochraně Matky Boží svěřovali svou zemi nejen panovníci, ale s důvěrou se k Panně Marii o pomoc v nouzi utíkal lid zvláště v době moru a válek. Mimořádnou a zázračnou pomoc Panny Marie si vyprosili Pražané ke konci třicetileté války, kdy v roce 1648 vpadla do Prahy švédská vojska. Vyplenili Malou Stranu, Pražský hrad, snažili se přejít Karlův most a zaútočit na Staré Město pražské. Tam narazili na spuštěnou železnou mříž a houževnatý odpor měšťanských sborů a studentské legie. Švédů byla značná přesila, přesto Pražané své město statečně bránili. Lidé se modlili k Panně Marii, konkrétně k jejímu obrazu, Panně Marii Rynecké. Tento gotický deskový obrázek, nošený v procesních procesích, měl na svém domě na rohu Staroměstského rynku a Železné ulice umístěn brusič drahých kamenů Mise-

roni, který pověsil obraz Madony na svůj dům jako upomínku na ponížení a zneuctění staroboleslavského Palladia saskými vojáky v roce 1632. Tehdy velitel Sasů, protestant Vavřinec Hoffkirk, nechal vyrobit na Staroměstském rynku pranýř hned vedle šibenice a na něj přibíl staroboleslavské Palladium, které uloupil. Za posměchu vojáků Madonu sekl mečem do tváře. Když později Pražané statečně bojovali se Švédy, měl Ryneckou Madonu na své hrudi připevněnou sám purkmistr Mikuláš František Turek z Rožmitálu. Pražané slibovali Madoně, že když Prahu před Švédy ochrání, postaví jí na místě, kde byl zneuctěn staroboleslavský obraz, sloup s její sochou. Praha byla nakonec zachráněna podepsáním vestfálského míru 24. října 1648 v Münsteru a Švédové se museli stáhnout. Konec válečného běsnění byl považován za Boží zásah na přímělu Panny Marie a Pražané dodrželi svůj slib. Psal se rok 1650 a na Staroměstském náměstí vyrostl Mariánský sloup, v jehož podstavci byl prostor, kde byl umístěn vzácný deskový obraz Panny Marie Rynecké, nazývaný také Druhým palladiem. Socha Panny Marie na sloupu představovala Pannu Neposkvrněnou - Immaculatu, nikoliv vítěznou, ale díky vzdávající. Její hlava s gloriolou dvanácti pozlacených hvězd byla obrácena k nebi, ruce sepnuté k modlitbě a nohama drtila okřídleného draka - ďábla. Dvanáct hvězd kolem její hlavy je dnes symbolem Evropské unie.

Mariánský sloup byl postaven záměrně na Staroměstském náměstí na místě, kde stál po staletí pranýř. Vzhledem k přítomnosti sochy Panny Marie byla zbořena šibenice a od té doby se zde nepopravovalo. Matka Boží na tomto místě pranýřování a poprav vyprošovala smír a odpuštění mezi znesvářenými stranami. Postavením sloupu se pražské popraviště proměnilo v místo kultu, úcty a modlitby. Sloup se stal a byl považován také za duchovní střed celé válkou zničené Evropy a vyjadřoval naději do budoucnosti.

Sloup Panny Marie se svatýňkou pro ochranný obraz Panny Marie Rynecké se

MODLITBA ZA OBNOVENÍ MARIÁNSKÉHO SLOUPU:

*Na místě hanby naší slza spadá, květ bílý smáčí a ret okoralý horoucí prosbou země,
která zchřadla bez lásky Tvé, jež v závoj mlh se halí,
prosbu Ti věčnou zvedá nad staletí, Královno míru, Matko, matko lidu!
Rozpomeň se zas o hodině třetí na milovanou zem a přej jí, přej jí klidu!
Ty Sloupe země mé, Ty hvězdo Míru, pokání naše přijmi v srdce Matky:
Vrať rodné zemi svatou, silnou víru a na svůj trůn přijď k nám zas slavně zpátky...!*

(Vítězslav Horyna: Sloup Míru)

stal místem modlitby a cílem poutníků, kteří u něho konali četné pobožnosti, lo-retánské litanie a průvody. V roce 1855 zde proběhla oslava vyhlášení dogmatu o Neposkrvněném početí Panny Marie. Konaly se k němu pravidelné průvody a duchovní slavnosti. Lidé zde zapalovali svíce a kladli k němu květiny. Po celá staletí odpočívali na jeho schodech. Stal se součástí denního života Pražanů, ale i obyvatel celé České země.

Na Staroměstském náměstí v blízkosti sloupu Panny Marie byl v roce 1915 zbudován pomník mistra Jana Husa, jehož pohled směřoval ke sloupu Panny Marie. Svým pohledem vyzýval k účtě a vyprošování pomoci u Matky Boží, jak sám uvádí ve svém poučení, „*abychom mohli vybřednout z hříchu, vzývejme pomoc Panny Marie a pozdravujme ji. Já ubohý, jak budu schopen chválit slavnou Pannu, která je větší než všechna chvála? Nikdo nemůže dostatečně pozdravit tu, kterou pozdravil anděl, kterou Syn uctivě poslouchal, jíž se svěřil Duch Svatý, kterou obdivuje celý svět... Máme k ní tedy přistupovat s bázni a s úctou a chválit ji. Jestliže spravedliví nejsou hodni, jak budou hodni hříšníci? A přece by ani spravedliví, ani hříšníci neměli ustávat v její chvále, neboť v ní je všechna milost Otce, Syna a Duchu Svatého, je v ní plnost milosti pro ni samu i milost, která se vylévá na nás.*“

Po staletí přistupovali s bázni a úctou Pražané a lidé celé země ke sloupu Mariinu, aby se u jeho stupňů slévaly proudy modliteb ze všech koutů naší vlasti, aby zde lid prosil i děkoval a slavil na tomto místě svou Královnou míru a nejlaskavější Matku – Pannu Marii, která svojí přímluvou rozlévala milosti a pomoc svou.

Když pak nešťastného 3. listopadu 1918 místo milosti – sloup Matky Boží, tyčící se k nebesům na Staroměstském náměstí, padl, bylo ve svém nejhlubším citění zasaženo nitro našeho věřícího lidu, jemuž byla Rodička Boží Orodovnicí a Přímluvkyní, ochranou i záštitou, Jitřenkou víry i naděje. Rukama bezbožníků byl tento mariánský sloup stržen a jedině milostný obraz Panny Marie Rynecké byl ze svatyně ve sloupu vyňat a tak zachráněn. Tento čin, připravovaný ovšem jistými kruhy dávno předtím, šokoval mnoho upřímných katolíků a v podstatě byl předzvěstí protikatolických režimů 20. století.

Historická fotografie Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí

Záhy se rozvinulo velké úsilí o obnovu mariánského monumentu v srdci Evropy. Podporu a iniciativu projevil pražský arcibiskup kardinál Dr. Kašpar, když prohlásil: „*Uražený Bůh pro potupu Marie Panny bude usmířen teprve tehda, až bude znovu vystavěn barbarsky stržený sloup. A bojím se, že u nás nebude lépe, dokud ona hrozná pohana, učiněná Matce Vykupitele světa – Syna Božího – nebude tímto způsobem odčiněna.*“ V krizových třicátých letech 20. století prosadil biskup Antonín Podlaha záměr postavit na periferii Prahy 12 kostelů, jako je počet hvězd ve svatozáří Panny Marie. Tyto kostely a kaple byly postaveny z velké části ze sbírek na nový sloup na znamení odčinění zneuctění a smíru, aby Panna Maria poskytla tomuto městu i národu svou laskavou mateřskou ochranu.

V době totalitních režimů nacismu a komunismu bylo znemožňováno obnovit mariánský sloup. Roku 1949 vyzvali čeští emigranti ke zhotovení sochy Pan-

Fotografie torza Mariánského sloupu den po jeho svržení (4. 11. 1918)

ny Marie jako symbolu návratu do vlasti. Po pádu protináboženského komunistického režimu vyvstaly snahy o obnovu mariánského sloupu za podpory kardinála Františka Tomáška, který o významu a důležitosti této obnovy pronesl tento odkaz: „*Dokud nebude sloup na svém místě, dokud lidé neuznají, že tehdy udělali chybu a nebudou toho litovat, nemůžeme doufat, že překonali naši nedávnou minulost a že nás tento starý hřích nestáhne zase dolů. Rozumíme tomu tak, že sloup je nejen symbolem našeho návratu ke slušnosti a tradicím křesťanské Evropy, ale především, že vyrovnání tohoto dluhu může naší zemi dát teprve naději, že opět neupadneme do područí, ať už tupého násilí a bídy z východu nebo konzumního ateismu ze západu.*“

Z iniciativy sdružení za obnovu mariánského sloupu byla v roce 1993 navráćena do vlasti socha Panny Marie v exilu a umístěna v zahradě strahovského kláštera v Praze. V roce 2003 byla zhotovena replika sochy Panny Marie sochařem Petrem Váňou a dočasně umístěna na podstavci u bočního vchodu do chrámu Panny Marie před Týnem. Samotný sloup je již zhotoven a po jeho instalaci bude obnovený mariánský sloup tímto sdružením předán městu Praze, aby Pražané dědictví předků opatrovali a Boží požehnání a pomoc Matky Boží městu i národu získávali.

Po vzoru zakladatelů české státnosti sv. Ludmily a sv. Václava chceme přijmout a nést milostný obraz Panny Marie Rynecké jako odkaz duchovního dědictví našich předků, kteří se s důvěrou obraceli a vyprošovali Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro své rodiny a domovy. Procesím chceme vyprošovat pokoj všem lidem dobré vůle, aby v účtě k víře našich předků a v respektu k víře současníků přispěli k obnově Mariánského sloupu, aby se stal místem duchovního smíření a společenského setkávání. Procesím městem Prahou chceme vyprošovat požehnání městu a všem, kdo v něm přebývají, a přinášet víru, naději a lásku do všech měst a míst naší země. Poutí Prahou s Palládem Panny Marie Rynecké chceme prosit za zachování duchovního dědictví našich svatých patronů České země a dát všechny své síly k mravní a duchovní obrodě českého národa.

*P. ThDr. Jiří Koniček,
duchovní průvodce poutníků*

Život podle Mariina vzoru a mariánský život v Marii kvůli Marii (1)

Úvodní slovo překladatele

Postupně budeme uveřejňovat překlad díla ctih. otce Michaela od sv. Augustina, vlámského karmelitána, který je plným právem považován za předchůdce slavného pojednání *O pravé mariánské úctě* od sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu, o mariánském životě.

Nejprve několik vět o autorovi: Michael od sv. Augustina se narodil v Bruselu 15. dubna 1621. V roce 1638, tj. ve věku 17 let, vstupuje do karmelitánského řádu a koná svůj noviciát v Lovani. Dne 14. října 1640 skládá své řeholní sliby a 10. června 1645 je vysvěcen na kněze. Již velmi brzy mu jeho řeholní představení svěřují různé zodpovědné úkoly v rámci jeho řeholní, vlámsko-belgické provincie: vedle toho, že byl profesorem filosofie a teologie, byl během 39 let svého kněžského působení 12 let převorem, 10 let provinciálem, 2 roky provinčním vikářem, 10 let provinčním asistentem, 7 let novicmistrem a jeden rok magistrem bratří studentů. Umírá v Bruselu 2. února 1684. Je autorem řady asketicko-mystických děl, z nichž je nejznámější právě spis *De vita mariae-formi et mariana in Maria propter Mariam* z roku 1669.

Kapitola I

Jako můžeme žít podle Boží formy a božsky, tak také můžeme žít podle Mariina vzoru a mariánsky, neboli k zalíbení Marii a v jejím duchu

Poté, co jsem probral to, co nám Boží dobrota ráčila vnuknout o životě podle Boží formy a božském v Bohu,⁽¹⁾ považuji za důležité připojit některé další věci a poučit o tom, jak máme jednat vzhledem k naší milované Matce, neboť nás k tomu pudí synovská láska vůči ní. Jak jsme řekli jinde, jako máme žít podle Boží formy (*Deiformiter*), tj. ve shodě s Božím zalíbením čili podle požadavků božské vůle, tak podobným způsobem máme žít podle Mariiny formy (*Mariaeformiter*), neboli ve shodě se zalíbením Bohorodičky Marie. A proto ti, kdo vyznávají, že jsou jejími nejdražšími dětmi, tímtež zrakem rozlišují, zda to, co konají nebo nechtějí konat, je podle zalíbení Boha i milované Matky, a usilují se v tom všem, co konají či nechtějí konat, mít otevřené oči pro Boha a pro jeho nejsvětější Matku, aby rychle a radostně plnili, cokoliv poznávají, že se jim líbí, a ostražitě se vyhýbali tomu, o čemkoliv vědí, že se jim nelíbí.

Mimo to, k tomu, abychom vedli nadpřirozený čili božský život, se vyžaduje

je nadpřirozená milost, neboli božský Duch, který duši předchází, povzbuzuje, pomáhá, doprovází a následuje, takže jen ta duše milující Boha, která s ním věrně spolupracuje, vede skutečně nadpřirozený a božský život. Avšak podle mínění svatých Otců Bůh rozhodl, že nedá lidem žádnou milost, která by neprocházela Mariinými rukama. Proto ji nazývají krkem církve, skrze nějž musejí plynout všechny milosti a všechna nebeská požehnání z Krista, který je hlavou církve, do ostatních údů. Všechny Boží milosti tak jsou také dobrodiními a milostmi této předražené Matky. Odtud vyplývá, že nejenom milost čili Duch Boží koná v těchto duších své dílo a působí božský život, ale že je v nich také činná milost a duch Marie a působí mariánský život.

Svatý Ambrož si toužebně přál, aby Mariin duch v nás takto žil, když říkal: „*Buď ve všech duše Mariina, aby velebila Pána; buď ve všech duch Mariin, aby žásal v Bohu, svém Spasiteli.*“ A já dodávám: Buď v nás všech duch Mariin, abychom tímto duchem žili, aby v nás její duch přebýval a on sám konal naše skutky, a my tak mohli skrze jejího ducha žít. Proto sama Maria říká ústy Matky církve: „*Duch můj je nad med sladší*“⁽²⁾ a „*kdo konají ve mně*“, tj. s milostí skrze mne zís-

kanou, „*nezhřeší*“⁽³⁾, „*kdo mě hledá, nalezne život a načerpá spásu od Pána*“⁽⁴⁾. Jinde říká: „*ve mně je milost každé cesty*“⁽⁵⁾, tj. pro každý stav duší milujících či hledajících Boha, „*ve mně každá naděje života a síly*“⁽⁶⁾, takže nikdo, ať je jakéhokoliv stavu či postavení, nedosahuje nějaké milosti, ani nemůže mít nějakou naději na božský život či na křesťanskou sílu než prostřednictvím Marie, než z rozdělování a přidělování milované Matky. V tomto smyslu si zbožná duše pozvolna navyká vést život božský a zároveň mariánský, totiž jako pocházející současně od Ducha Božího a ducha Mariina čili z Boží milosti dosažené a udělené Mariinými rukama. V tomto smyslu a tímto způsobem může duše hledající Boha, když dosahuje toho, že stále žije křesťanským a božským životem, říci: „*...já žiji, ale ne já, nýbrž žije ve mně Kristus*“⁽⁷⁾ a Maria; neboli: Duch Ježíšův a Mariin, „*kteřý ve mně přebývá, koná své skutky*“⁽⁸⁾, a je „*jedem a týž Duch*“⁽⁹⁾ Ježíšův a Mariin, který koná vše v duši. V tomto smyslu lze také říci, že Maria má v duši své království a svůj trůn vedle trůnu Ježíše, svého Syna, a že stejnou mírou, s jakou v duši vzrůstá a vzkvétá Ježíšovo království, také v ní také vzrůstá a vzkvétá Mariino království. Tehdy se v duši stává pravdou, že „*královna stojí po tvé pravici*“⁽¹⁰⁾, neboť tehdy v duši nerozděleně vzkvétají Ježíšovo království a království jeho Matky a Ježíš a Maria v ní jednomyslně kralují.

(Pokračování)

Z latinského originálu

„*De vita mariae-formi et mariana in Maria propter Mariam*“

(Antverpiae: typis Marcelli Parys, 1671)

přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Zde Otec Michael od sv. Augustina naráží na svůj předchozí duchovní traktát o životě podle vzoru Boha a o životě božském. [pozn. překl.]
⁽²⁾ Srov. Sir 24,20.

⁽³⁾ Srov. Sir 24,22.

⁽⁴⁾ Srov. Př 8,35.

⁽⁵⁾ Srov. Sir 24,18.

⁽⁶⁾ Srov. tamtéž.

⁽⁷⁾ Gal 2,20.

⁽⁸⁾ Srov. Jan 14,10.

⁽⁹⁾ 1 Kor 12,11.

⁽¹⁰⁾ Srov. Ž 45,10.

O Janu Husovi a husitství (4)

Ve svém kostnickém vězení vedl Jan Hus hovory s dominikánem Janem Falkenbergem. Při nich mistr Jan připustil, že hlásal bludy, a projevil ochotu je odvolat. Římský král Zikmund vymohl na koncilu celkem tři veřejná slyšení. V počáteční fázi měl Hus na sněmu silnou pozici kvůli převaze nižšího duchovenstva, jemuž byla blízká mistrova kritika vysokého kléru. Početné zastoupení hierarchicky níže postavených kněží bylo zcela výjimečné. Do této skupiny náleželi zvláště univerzitní mistři, kteří nahlíželi na vysoké duchovenstvo kriticky. Byli to koneckonců někteří ambiciózní kardinálové, kteří se stali původci schismatu. Stejně nevalné mínění chovali mnozí konciloví otcové o samotných papežích, kteří svou neústupností udržovali destruktivní stav rozkolu.

Tři francouzští kardinálové spolu s kancléřem pařížské univerzity byli pověřeni vedením Husova procesu. Tím byla zajištěna nestrannost vůči mistrově kauze. Autory obžaloby proti Janu Husovi byli jeho odpůrci, Michael de Causis, pražský farář u sv. Vojtěcha pod Zderazem, a mistr Štěpán z Pálče. Spis žalobců obviňoval Husa, že 1. učil remanenčním bludu, že je potřeba přijímat pod obojí způsobou (toto obvinění je zčásti nesprávné, zčásti nepřesné); 2. učil, že svátosti jsou neplatné, uděluje-li je kněz v těžkém hříchu; 3. přijímal a hlásal různé bludy o církvi a její pozemské hierarchii; 4. ignoroval církevní autoritu, jež nad ním vyhlásila exkomunikaci a zákaz kázání; 5. podnikl vyhnání německých studentů a mistrů z pražské univerzity (nepravdivé obvinění); 6. hájil 45 Viklefových článků navzdory jejich odsouzení církví; 7. štvál křesťanský lid proti kléru.

Jednání bylo složité, neboť Hus se nehlásil k některým z 30 jmenovaných bludů. Když mu bylo jejich autorství dokázáno na základě citací mistrových vlastních děl, odmítl je odvolat, neboť je prý vykládal pravověrně. Nechtěl se podrobit autoritě koncilu, maximálně byl ochoten přijmout jeho poučení. Francouzský učenec a kardinál Petr z Ailly (někdy zvaný jako Petr Aliacký), někdejší kancléř pařížské univerzity, marně přesvědčoval Husa, aby

se podrobil svrchované moci církve a jejího učitelského úřadu. Petr z Ailly nakonec našel východisko v Husově ochotě přijmout poučení církevního sněmu. Kancléř toto poučení vtělil do formule, kterou měl Hus přijmout. Formule poučení zněla: 1. Hus má uznat bludy obsažené a dokázané v člancích; 2. přísahat, že jim v budoucnu nebude učit; 3. odvolá tyto bludy; 4. bude učit opak těchto bludů. Hus i tuto formuli odmítl. Samotný římský král Zikmund jej nabádal k poslušnosti vůči církvi, jejíž povolání elity se shromáždily na koncilu. Hus ani po dalším měsíci, který měl na rozmyšlenou, neustoupil. Dvěma arcibiskupům a šesti dalším hodnostářům vysvětloval, že bludy jsou mu připisovány neprávem. Nemůže své věty odvolat kvůli svému vlastnímu svědomí a proto, aby nezradil své žáky doma. Spatřujeme zde zárodky liberalismu, kdy člověk vlastní pomýlení přijme jako zavazující ve svědomí a subjektivní přesvědčení povýší nad objektivní pravdu víry. Rovněž je zde patrná vědomá zatvrzelost ze světských příčin. Pokud stál Hus tvář v tvář volbě přijmout znovu neporušenou církevní nauku a on z pozemských důvodů (kvůli svým žákům) místo toho zvolil setrvání v bludu, pak chyboval z ryze světských příčin. Kdyby odmítl bludy, patrně by přišel o přízeň mocných českých vikleřistů, ale neztratil by osobní vážnost a čest. Stejně tak přece učinil Štěpán z Pálče. Vždyť náprava hříšníků a jejich návrat do plného spole-

Petr z Ailly

čenství s Pánem Bohem je významný prvek katolické víry, jenž se nabízel i mistru Janovi. Ten však zvolil pomýlenou taktiku, když větší váhu pro něj měl ohled na studenty či husitské velmože, přičemž riziko vyobcování z církve a hrozící poprava byly až sekundární. Zapadl do určitého fatalismu, že nelze nic změnit, že musí vytrvat ve svém přesvědčení až do konce.

Nespokojil se s formulí, kterou mu soud nabízel pro odvolání bludných vět. Požadoval, aby mu hereze byly dokázány na základě Pisma svatého. To bylo pro koncil neakceptovatelné, neboť splněním Husova požadavku by rezignoval na vlastní autoritu, která mu dávala možnost rozhodovat v hlavních církevních otázkách a ve vrcholných potřebách křesťanstva na základě platné církevní nauky. Proti autoritě koncilu i s jeho soudcovskou pravomocí stavěl Hus autoritu Pisma svatého. K jeho výkladu byla však církev především povolána; Hus si autoritu Pisma svatého vykládal autonomně na autoritě církve. Ztroskotávaly všechny snahy o Husovu záchranu. Nešlo o to, zbavit se českého mistra co nejokázaleji a příkladně potrestat troufalého kacíře, nýbrž naopak – veškeré úsilí soudců směřovalo k zachování Husova života a k obnově jeho katolictví. Král Zikmund se v tomto směru velice angažoval. Na jeho výslovné přání v noci 5. července 1415, před vnesením rozsudku, navštívili Husa ve vězení jeho soudci s cílem pokusit se naposledy o dohodu a v okamžiku, kdy exekuce byla na dohled, zabránit tragickému mistrovu konci. Zikmund přiměl k intervenci soudce, protože sám se nechtěl a nemohl do kauzy vměšovat kvůli odporu koncilu vůči světské ingerenci.

Tyto skutky vyvrací lživou pokrokářskou protikatolickou propagandu, podle níž krvelační preláti napínali všechny síly k Husově odsouzení k smrti, či k jeho morálnímu pokoření. Opak je pravdou. Vzdělání koncilní otcové, mající mistrovi kauzu na starost, se maximálně snažili nalézt řešení přijatelné pro obě strany: zachovat Jana při životě a dosáhnout jeho obrácení. Patřil k respektovaným

intelektuálům své doby. I přesto, že upadl do bludu, předcházela jej pověst univerzitního mistra a mravně bezúhonného kněze. Kdeže by se moderní totalitní režimy takovým vstřícným způsobem vyřádávaly se svými oponenty!

Skutečnost, že Zikmund v Husově případě nedostal svému slovu danému v ochranném glejtu, římskému králi nenahrávala při jeho chystaném usednutí na český trůn. Právní síla glejtu sice nebyla taková, aby ochránila Husa před soudem a rozsudkem, avšak přes tuto skutečnost i přes četné Zikmundovy intervence v Husův prospěch byl římský král v očích českých pánů, Husových přívrženců, věrolomným zrádcem jejich mistra. Taková výchozí pozice Zikmundovi do budoucna značně ztěžovala vládu v dědičném Českém království a nebyla dobrou devizou pro jeho nástup na český trůn. Zkrátka Husovo přežití bylo pro Zikmunda důležité nejen kvůli osobní prestiži (právní síla glejtu římského krále), ale také kvůli tomu, že osvobozený a v Čechách populární Hus by představoval pro nového panovníka svého druhu vstupenku do českého prostoru. Úspěšný zákrok v Husův prospěch by Zikmundovi vynesl v Čechách zcela jistě politické body.

Obžaloba se opírala o jasné výroky, kterými se Hus stavěl na stranu hereze. Koncil v Kostnici odsoudil celkem 30 článků mistra Jana Husa. Zavrženy byly mj. věty: a) Jednou, svatou a obecnou církví je sbor všech předurčených k životu věčnému (predestinace). b) Ohledně církve mluvil Hus, že Kristus svým božstvím je vnější hlavou církve a svým lidstvím její vnitřní hlavou. Proto nemůže být papež hlavou církve. c) Petr není a nebyl hlavou katolické církve. d) Papež není zjevným a pravým nástupcem Petra, knížete apoštolů, jestliže jeho mravy odporují mravům Petrovým. Je-li papež lakomý, je náměstkem Jidáše Iškariotského. A rovněž ani kardinálové nejsou pravými nástupci apoštolů, jestli po jejich příkladu nežijí a zákon Kristův nezachovávají; kdokoli je vysvěcen na kněze, dostává rozkaz, aby kázal, a tento rozkaz musí plnit, aniž by si přitom všiml klatby. e) Žije-li papež způsobem odporujícím Božímu zákonu, nenastoupil skrze Krista svůj úřad, byť by byl zvolen platnou volbou, i kdyby byl zvolen od samotného Boha. f) Nikdo není svět-

ským pánem nebo prelátem, nachází-li se ve stavu smrtelného hříchu atd. V rozporu s tradicí církve Hus hlásal, že papež není třeba volit. Do seznamu bylo zařazeno také pochybování o správnosti odsouzení 45 bludných Viklefových článků.

Husův proces můžeme rozdělit do dvou fází: 1. jednání o Husově poměru k Viklefovým bludům, 2. zkoumání nauky samotného Husa na základě studia jeho vlastních spisů. Když 4. prosince 1414 zvláštní komise vyslychala Husa ve vztahu k 45 Viklefovým článkům, Hus odpovídal vyhýbavě. Komisi nepřesvědčil o pravdivosti svých výpovědí. Formálně odmítl, že by chtěl tvrdošijně hájit něco z uvedených článků. Současně projevil ochotu nechat se poučit od přítomných teologů. O některých větech prohlašoval, že s nimi nesouhlasí, k dalším se navenek zachoval neutrálně (ani je nezavrhl, ani nehájil). Výslovně se nepřihlásil k žádnému Viklefovu článku. Komise z výsledku odcházela s přesvědčením, že se Hus zřekl Viklefa a že v tomto směru osvědčil pravověrnost. Kališníci přátelé, s kterými se mistr Jan setkával, mu vytkli, že tak snadno zavrhl Viklefovu nauku, jež prý obsahuje čistý zákon Boží. Jan z Chlumu Husovi tlumočil stanovisko husitů přítomných v Kostnici i jeho straniců z domova, podle něhož mistr Jan neměl ustupovat od hájení Božího zákona, ve skutečnosti viklefských a husitských názorů, i kdyby za hrdinskou obranu musel podstoupit smrt. Tito lidé utvrzovali Husa v neústupnosti, byť by byla zaplácena nejvyšší cenou. Podněcovali Husa k odporu vůči církevní autoritě. Sami však stáli bezpečně opodál, aniž by jim hrozila smrt na hranici. Kdyby jej neovlivňovali jeho krajané, sami směřující k odpadu od pravé víry, je možné, že by Jan Hus nastoupil cestu smíru, odvolání bludů a pokání. Alespoň tak se to v určitém okamžiku jevilo duchovním, kteří na Husa působili s cílem jej obrátit.

Viklefismus se již v Čechách etabloval a přes jeho potírání jej přijalo za svůj množství významných osob mezi šlechtou i na univerzitě. Pokud by tedy jeho hlavní hlasatel odvolal učení anglického teologa a své vlastní články, znamenalo by to pro domácí utrakvistickou stranu blamáž a diskreditaci. Proto se měl Hus držet bludů s fatální důsledností. V tom jej přítomní husitští krajané podporovali. Zároveň

ho chtěli zachránit (česká šlechta posílala do Kostnice své dopisy požadující Husovo osvobození). Hra o nové viklefsko-husitské náboženství byla rozehrána již příliš vysoko. Jeho prestiž měl podle velkorysých kališnických pánů zaplatit v případě potřeby sám Jan Hus. Částečně lze těmto lidem a jejich ambicióznosti přičítat mistrův smutný konec, neboť podle všeho jej nabádali k neústupnosti vůči koncilnímu soudu a posilovali tak jeho zatvrzelost. Nechci vytvářet konstrukci o špatných šlechtických rádcích a hodném, leč svedeném mistru Janovi. Ten byl koneckonců dospělým člověkem a zkušeným teologem, který se v důsledku rozhodoval sám pro setrvání v bludu či pro jeho zavržení. Proto české vlivy působící na Husa během koncilu nelze zveličovat a z mistra tak činit poslušnou loutku českých husitů. Nicméně jejich ovlivňování Husa bylo neopomenutelným faktorem soudního procesu.

Vyšetřovatelé studovali samotná Husova díla, svědecké texty i výpovědi znalců a svědků Husových vystoupení. Hus popíral cizí svědectví o své nauce. Za nepřesně opsané označil také výňatky, které z jeho spisů, hlavně z práce *O církvi*, pořídili mistr Štěpán z Pálče a kancléř pařížské Sorbonny Jan Gerson, kněz, filosof a významný koncilový činitel, který přispěl k odstranění papežského schismatu. Po srovnání výpisků s originály bylo dokázáno, že uvedení muži pořídili opisy s obdivuhodnou přesností.

Samozřejmě, že při přelíčení se rekapitulovaly duchovní a společenské události, které viditelně provázely českou viklefskou reformaci a byly jejím okamžitým plodem: násilí při šíření odpustků, bezskrupulózní porušování interdiktů Husem, jeho odvolání se ke Kristu.

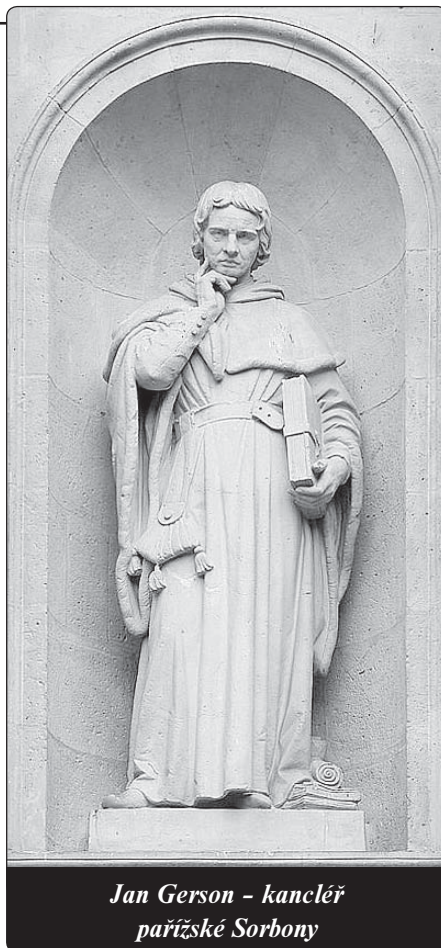
Během žalářování a procesu již Hus neměl vliv na mnohé děje, které později spustily lavinu husitské revoluce doma. Hus sám si nepřál zakládat nějakou národní církev oddělenou od Petrova Říma. I přes svůj subjektivní pohled na obec Boží stále věřil v jednu univerzální katolickou církev. Nepřekročil onen Rubikon, jak to učinil později Martin Luther a další protestanti, kteří budovali paralelní, dále se štěpící struktury. Zavedení přijímání pod obojí způsobou Jakoubkem ze Stříbra v Praze bylo krokem, který se udal bez přímého vlivu a působení mistra Jana. Hu-

sitská revoluce se odehrávala prvotně na poli duchovně-morálním. Postupně však směřovala k politicko-vojenskému vystoupení. Nezůstalo jen u vědomého husitského odštěpení od katolické církve. Tento trend se řetězil a z původní husitské strany se kromě nejstarších a neoriginálnějších Husových následovníků, kališnických pražanů, vydělili táborité, adamité, sirotci a další skupiny a sekty.

Husův čas se naplnil 6. července 1415, po mnohaměsíčním soudním řízení, při kterém se někdejší betlémský kazatel upjal ke své pravdě, kterou vydával za pravdu Boží. Toho dne koncil stanovil, že Husovy knihy mají být jako kacířské spáleny, a jejich autora prohlásil za zatvzeleného kacíře, který má být podle církevního práva zbaven kněžského úřadu. I po odsouzení dostal Hus ještě jednu šanci k záchraně. Byl totiž naposledy oblečen do mešního roucha a před oltářem vyzván, aby své bludy odvolal. Těto výzvy nevyužil, proto mu roucha sňali, zrušili tonzuru a naopak podle tehdejšího zvyku dostal na hlavu vysockou čepici s nápisem *Hic est haeresiar-cha!* (Hle, kacíř!) a s obrazem ďábla, který se sápe na odsouzencovu duši. Církev se tímto oficiálně Husa zřekla.

Kacířství bylo nejen stíháno církevními tresty, ale bylo také pokládáno za zločin směřující proti bezpečnosti státu. Kacířské sekty se ve vidině nového lepšího světa nezřídká dopouštěly i fyzického násilí vůči stávajícímu společenskému pořádku. Po svém odsouzení Hus přešel podle platného státního zákona pod světskou pravomoc. Král Zikmund vydal Husa příslušnému zemskému pánu, falckraběti Ludvíkovi, který ho předal radě města Kostnice k upálení. Ještě před zapálením hranice, když mistr Jan už stál přivázan ke sloupu, naposledy říšský maršálek Pappenheim a falckrabě Ludvík vyzývali Husa, aby odvolal a zachránil se. Hus prohlásil, že za pravdu evangelia, které doposud učil a kázal, s radostí zemře. Modlil se, než plameny ukončily jeho život. Jeho popel pohltily vlny Rýna, aby nezbyl žádný mistrův fyzický ostatek, který by jeho přívržencům sloužil k uctívání.

Dne 30. května 1416 byl v Kostnici odsouzen za kacířství a upálen mistr svobodných umění Jeroným Pražský, který jako Husův přítel původně tajně navštívil mistra Jana ve vězení na jeho výzvu se spěšně

*Jan Gerson - kancléř
pařížské Sorbony*

vydal zpět do Čech. Učinil však osudovou chybu, když cestou zpátky v Bavorsku veřejně útočil na koncil. Byl proto zadržen a v poutech přiveden zpátky do Kostnice, kde se před koncilem zřekl Viklefových a Husových bludů. Podobně jako v Husově případě i u Jeronýma působili čeští krajané, přítomní na koncilu, a ovlivňovali dění kolem vyšetřovaného. Dosáhli toho, že tento mistr čtyř evropských univerzit nebyl propuštěn a v dalším vyšetřování se naopak veřejně přihlásil k odsouzeným naukám, jichž se předtím – také ze strachu o život – zřekl. Nabízí se k úvaze, že nebyť českých krajanů, kteří utvrzovali Husa v jeho subjektivním přesvědčení a znemožnili Jeronýmovo propuštění, možná by se oba muži v obnovném prostředí koncilu a svědomitých duchovních autorit obrátili a zavrhlí blud. Jako by kališnická šlechta kalkulovala s Husovou smrtí s cílem získat mučedníka, jenž se stane roznětkou k úderu proti domácí katolické církvi, k revoluci, válce...

Koncil byl úspěšný hlavně v odstranění trojpapežství. Po sesazení Jana XXIII., odstoupení Řehoře XII. a konečně poté, co byl papežského trůnu r. 1417 zbaven Benedikt XIII., bylo konečně díky úsilí sněmu překonáno čtyřicet let trvající pohoršující

papežské schisma. Spolu s rozkoem byla překonána i obava, že by trvající schisma zničilo nadobro církevní jednotu Západu a po byzantském vzoru by povstaly nezávislé patriarcháty.

Novým papežem byl 11. listopadu 1417 zvolen Říman Ota Colonna, který ke cti světce, jehož svátek se toho dne slavil, přijal jméno Martin V. Nový náměstek Kristův r. 1418 potvrdil rozsudky kostnického sněmu nad Viklefem i Husem. Z koncilu vyplynulo, že církevní sněmy se mají k řešení důležitých záležitostí křesťanstva scházet pravidelně. Nové konkordáty měly napříště omezit finanční nároky římské kurie, což dávalo naději na odbourání pohoršujících dávek plynoucích ve formě různých sbírek na udržování papežského dvora a financování papežových politických a jiných podniků.

Opět se ozvala světská vábnička, která nového Svatého otce zvala pod snad pohodlné, avšak nedůstojné jho pozemských vládců. Římskoněmecký král Zikmund se snažil připoutat papeže ke své vlivové sféře a nabízel Martinovi V., aby sídlil v Mohuči, Štrasburku nebo v Basileji. Francouzský král Karel VI. přispěchal s osvědčeným návrhem, aby papež svou rezidenci přenesl do Avignonu. Monarchové se setkali s rozhodným odmítnutím. Aby nebylo pochyb o restituci svobodného a suverénního úřadu náměstka Kristova, nový papež prohlásil, že jeho sídlo je pouze u hrobu sv. Petra. Leč při svém díle na obnově Říma a církevního státu musel Martin V. obracet své zraky k Čechám, kde zatím naplno propukla husitská revoluce s ničivými důsledky pro katolickou církev. Papež, houževnatý obhájce katolické nauky proti bludařům, vyzval křesťanstvo k energickému odporu proti husitům a dalším heretikům. Církev, která nedávno prošla tolik potřebným obnovným procesem, byla postavena před novou hrozbou vojensky dobře organizovaného heretického hnutí, jež se chopilo odkazu upáleného Jana Husa. V roli mistrových mstitelů obrátili husité ostří svých mečů proti katolíkům. Povstaly zástupy katolických mučedníků, kteří věrnost Kristu, katolické církvi a papeži dosvědčili vlastní krví. Kdo se přidržel katolické víry otců a nepřijal kalich, tomu od husitů hrozilo smrtelné nebezpečí.

(Pokračování)

Pondělí 4. 5. 2015

6:05 Vatican magazine (813. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Godzone magazin 7:05 Hudební magazin Mezi pražci 7:45 Přejeme si... 8:00 Revoluce Jana XXIII.: Druhý vatikánský koncil 9:00 Vagabund na kolenách 9:10 Ars Vaticana (20. díl) 9:25 BET LECHEM – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 9:40 Práce Charity v Mexiku 10:05 Outdoor Films s Martinem Strakou – Když fotoreportér musí 11:40 Sedmihlásky – Marjanko, Marjanko 11:45 Mašinky (5. díl): O mašince s voňavým kouřem 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 COP na Mohelnickém dostavníku 2014: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 [P] 13:25 Vezmi a čti 13:45 Vatican magazine (813. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:25 Příběhy odvahy a víry: Můj Ararat (11. díl): Ať je požehnan navěky! 14:50 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Vstanu a půjdu k svému otci [L] 16:10 V souvislostech (96. díl) 16:30 Dům ze skla? (4. díl) 17:30 Harfa Noemova 18:00 Salesiánský magazin [P] 18:15 Papež mezi drogově závislými 18:25 Sedmihlásky – Marjanko, Marjanko 18:40 Krásné slovo otce Špidlíka (10. díl) 19:25 Přejeme si... 19:40 Zprávy z Věčného města: 4. 5. 2015 [P] 20:00 Na jedné lodi (8. díl) [L] 21:05 Klapka s Bohumilem Kheilem (102. díl) [P] 22:30 Na koberečku [P] 22:40 Noční univerzita: Jiří Fuchs – Soudobá ideologie Západu v pohledu filosofie 0:30 Vatican magazine (813. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu.

Úterý 5. 5. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 4. 5. 2015 6:15 Slezská Lilie 2014: koncert skupiny Arka Noego (PL) 7:25 Hlubinami vesmíru s dr. Martinem Schnablem, o teorii strun 2. díl 8:05 Salesiánský magazin 8:20 Charita ve středu – pomoc rodinám dětí s postižením. (12. díl) 9:25 Vatican magazine (813. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:00 Noční univerzita: Jiří Fuchs – Soudobá ideologie Západu v pohledu filosofie 11:40 Sedmihlásky – Marjanko, Marjanko 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Národní eucharistický kongres 2015 13:20 Škola křesťanského života a evangelizace 13:40 Hudební magazin Mezi pražci 14:20 Ars Vaticana (20. díl) 14:35 Vezmi a čti 14:50 Zprávy z Věčného města: 4. 5. 2015 15:00 Revoluce Jana XXIII.: Druhý vatikánský koncil 16:00 Přejeme si... 16:15 BET LECHEM – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 16:30 VideoJournal české vědy 16:50 Noeland (54. díl) 17:30 Sedmihlásky – Marjanko, Marjanko 17:35 Vagabund na kolenách 17:45 Budu pomáhat: Centrum integrace dětí a mládeže Praha 8 18:00 Muzikanti hrajte (10. díl): z Dolních Bojanovic [L] 19:35 Zpravodajské Noeviny: 5. 5. 2015 [P] 20:00 František: papež změn 21:00 Gréckokatolícky magazin 21:20 Můj Bůh a Walter: Svátosti 21:40 Zpravodajské Noeviny: 5. 5. 2015 22:00 P. S. 22:10 Zprávy z Věčného města: 4. 5. 2015 22:20 Plnou parou do srdce Beskyd 23:00 Přejeme si... 23:15 Terra Santa News: 29. 4. 2015 23:40 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (101. díl): FLAIR – Od pramenů k moři.

Středa 6. 5. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 5. 5. 2015 6:20 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Vstanu a půjdu k svému otci 7:40 Noc venku 7:55 Budu pomáhat: Centrum integrace dětí a mládeže Praha 8 8:05 Naše cesta: Salesiáni na Madagaskaru 8:35 Ars Vaticana (20. díl) 8:45 František: papež změn 9:45 Zprávy z Věčného města: 4. 5. 2015 10:00 Generální audience [L] 11:20 Harfa Noemova 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Klapka s Bohumilem Kheilem (102. díl) 14:15 Na koberečku 14:25 VideoJournal české vědy 14:45 Papež mezi drogově závislými 14:55 Don Bosco v Angole

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

15:10 Vezmi a čti 15:25 Salesiánský magazin 15:40 Zpravodajské Noeviny: 5. 5. 2015 16:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (101. díl): FLAIR – Od pramenů k moři 17:20 Zprávy z Věčného města: 4. 5. 2015 17:35 Můj Bůh a Walter: Mše I. [P] 18:00 Vatican magazine (813. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:40 Sedmihlásky – Marjanko, Marjanko 18:45 Se salesiány na jihu Madagaskaru: IJELY – Misijní stanice na náhorních rovinách 19:15 Terra Santa News: 6. 5. 2015 [P] 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 BET LECHEM – vnitřní domov (36. díl): Jiří Korda – o exorcismu 21:20 Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Krátké 20. století a jeho klíčové momenty [P] 22:25 Generální audience Svatého otce [P] 22:55 Zachraňme kostely (8. díl): Kostel sv. Barbory v Manětíně 23:15 Skleněná múza 23:30 Příběhy odvahy a víry: Můj Ararat (11. díl): Ať je požehnan navěky! 0:00 Slezská Lilie 2014: koncert skupiny Arka Noego (PL).

Čtvrtek 7. 5. 2015

6:05 Plnou parou do srdce Beskyd 6:40 Krásné slovo otce Špidlíka (10. díl) 7:25 Na jedné lodi (8. díl) 8:25 Terra Santa News: 6. 5. 2015 8:45 Hudební magazin Mezi pražci 9:30 Světoznámé výšivky z Cifera 9:45 Vagabund na kolenách 10:00 Revoluce Jana XXIII.: Druhý vatikánský koncil 11:00 Don Bosco, světec který hrával fotbal 11:25 Přejeme si... 11:40 Sedmihlásky – Marjanko, Marjanko 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:20 Slezská Lilie 2014: koncert skupiny Arka Noego (PL) 13:30 Generální audience Svatého otce 14:00 Klapka s Bohumilem Kheilem (102. díl) 15:20 Ars Vaticana (21. díl) 15:35 Noeland (54. díl) 16:05 Zpravodajské Noeviny: 5. 5. 2015 16:20 Dům ze skla? (4. díl) 17:20 Gréckokatolícky magazin 17:40 Přejeme si... 18:00 Animované biblické příběhy: Pane, věřím 18:40 Sedmihlásky – Marjanko, Marjanko 18:45 Hlubinami vesmíru s dr. Martinem Schnablem, o teorii strun 2. díl 19:25 Budu pomáhat: Duhová prádelna 19:35 Zpravodajské Noeviny: 7. 5. 2015 [P] 20:00 Jak potkávat svět [L] 21:25 Putování po evropských kláštřích: Klášter trapistek v Elzas, Francie 22:00 P. S. 22:10 VideoJournal české vědy 22:25 Vatican magazine (813. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:00 Harfa Noemova 23:30 Charita ve středu – pomoc rodinám dětí s postižením (12. díl) 0:30 Zpravodajské Noeviny: 7. 5. 2015 0:45 Můj Bůh a Walter: Mše I.

Pátek 8. 5. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 7. 5. 2015 6:20 Harfa Noemova 6:45 Pro vita mundi (136. díl): Eva Hudečková 7:35 Příběhy odvahy a víry: Můj Ararat (11. díl): Ať je požehnan navěky! 8:05 Salesiánský magazin 8:20 Uganda, trpící perla Afriky 8:50 Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Krátké 20. století a jeho klíčové momenty 9:55 Na koberečku 10:15 Klapka s Bohumilem Kheilem (102. díl) 11:40 Sedmihlásky – Marjanko, Marjanko 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Přejeme si... 13:05 Ars Vaticana (21. díl) 13:15 BET LECHEM – vnitřní domov (36. díl): Jiří Korda – o exorcismu 13:35 COP na Mohelnickém dostavníku 2014: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014

14:15 Dům ze skla? (4. díl) 15:20 Krásné slovo otce Špidlíka (10. díl) 16:10 Zpravodajské Noeviny: 7. 5. 2015 16:25 Noc venku 16:40 Výchovný systém Dona Boska: Pouze láska vychovává 17:00 František: papež změn 18:05 Pan profesor 18:25 Sedmihlásky – Marjanko, Marjanko 18:45 Můj Bůh a Walter: Mše I. 19:10 Putování po evropských kláštřích: Klášter trapistek v Elzas, Francie 19:40 Zprávy z Věčného města: 8. 5. 2015 [P] 20:05 Noemova pošta: květen [L] 21:45 Na koberečku 22:00 Přejeme si... 22:15 Hlubinami vesmíru s dr. Martinem Schnablem, o teorii strun 2. díl 23:00 Gréckokatolícky magazin 23:15 Řezbář bez hranic 0:05 Vezmi a čti 0:20 Hudební magazin Mezi pražci.

Sobota 9. 5. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 8. 5. 2015 6:15 Gréckokatolícky magazin 6:30 BET LECHEM – vnitřní domov (36. díl): Jiří Korda – o exorcismu 6:45 Outdoor Films s Martinem Strakou – Když fotoreportér musí 8:15 Vagabund na kolenách 8:30 Noeland (54. díl) 8:55 Sedmihlásky – Marjanko, Marjanko 9:00 Animované biblické příběhy: Pane, věřím 9:35 Harfa Noemova 10:00 Můj Bůh a Walter: Mše I. 10:20 Godzone magazin 10:55 Dům nejen ze skla (11. díl) 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 P. S. [P] 12:20 Zpravodajské Noeviny: 7. 5. 2015 12:40 Na jedné lodi (8. díl) 13:45 Terra Santa News: 6. 5. 2015 14:05 Jak potkávat svět 15:30 Pro vita mundi (131. díl): Manželé Perašinovi 16:10 Charita ve středu – pomoc rodinám dětí s postižením. (12. díl) 17:15 Přejeme si... 17:30 VideoJournal české vědy 17:45 Zprávy z Věčného města: 8. 5. 2015 18:00 Příběhy odvahy a víry: Otec a syn (12. díl): A Bůh řekl Abrahamovi... 18:25 Sedmihlásky – Marjanko, Marjanko 18:35 František: papež změn 19:30 V souvislostech (97. díl) [P] 20:00 Cesta k andělům (93. díl) [P] 20:55 V pohorách po horách – Radhošť 21:05 Přehlička za oponou 21:25 Svědek naděje (1. díl): Svatý Kopeček 22:05 P. S. 22:15 Plnou parou do srdce Beskyd 22:50 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Vstanu a půjdu k svému otci 0:10 COP na Mohelnickém dostavníku 2014: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 0:45 Budu pomáhat: Duhová prádelna 0:50 Zprávy z Věčného města: 8. 5. 2015.

Neděle 10. 5. 2015

6:15 Ars Vaticana (21. díl) 6:25 Don Bosco: světec, který skákal salta 7:00 Dům ze skla? (4. díl) 8:05 Jak potkávat svět 9:25 Krásné slovo otce Špidlíka (10. díl) 10:10 Zprávy z Věčného města: 8. 5. 2015 10:30 Děkovná mše svatá za 9 let vysílání televize NOE [L] 11:45 Na koberečku 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:15 V souvislostech (97. díl) 12:35 Buon giorno s Františkem [L] 13:45 Cesta k andělům (93. díl) 14:35 Budu pomáhat: Duhová prádelna 14:40 Odkaz předků (1. díl): Lenešice 14:55 Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Krátké 20. století a jeho klíčové momenty 16:00 Můj Bůh a Walter: Mše I. 16:20 Zprávy z Věčného města: 8. 5. 2015 16:30 Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernarticích 16:55 Sedmihlásky – Žaby 17:00 Cirkus Noeland (23. díl): Reberto, Kekulín a človiček [P] 17:30 Animované biblické příběhy: Ježíšova podobenství [P] 18:10 Na jedné lodi (8. díl) 19:20 BET LECHEM – vnitřní domov (36. díl): Jiří Korda – o exorcismu 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Vatican magazine (814. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 Slezská Lilie 2014: koncert Pavla Helana 21:15 Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích 21:35 V souvislostech (97. díl) 22:00 František: papež změn 22:55 Pan profesor 23:15 Ars Vaticana (21. díl) 23:25 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:40 Zpravodajský souhrn týdne [P] 0:30 Plnou parou do srdce Beskyd.

Mariánští ctitelé v Praze a Matice cyrilometodějská v Olomouci zvou všechny křesťany a lidi dobré vůle **v sobotu 23. května 2015 na MARIÁNSKOU POUŤ PRAHOU S PALLADIEM PANNY MARIE RYNECKÉ ZA MÍR A POKOJ VE SVĚTĚ A OBNOVU MARIÁNSKÉHO SLOUPU V PRAZE.**

Program pouti:

- 11.30 - 11.45 KOSTEL NANEBEVZETÍ PANNY MARIE NA STRAHOVĚ: Litanie k českým patronům.
- 12.00 - 12.15 SOCHA PANNY MARIE Z EXILU V ZAHRADĚ PREMONSTRÁTŮ: Anděl Páně a pobožnost k Panně Marii.
- 13.00 - 13.45 KOSTEL SV. KARLA BOROMEJSKÉHO V NEMOCNICI POD PETŘÍNEM: Mše svatá za mír ve světě a pokoj ve vlasti.
- 14.00 - 14.15 KOSTEL PRAŽSKÉHO JEZULÁTKA: Pobožnost a zasvěcení rodin Pražskému Jezulátku.
- 14.15 - 14.40 Technická přestávka pro přesun.
- 14.40 - 14.50 KARLŮV MOST, ZASTAVENÍ U SOCHY SV. JANA NEPOMUCKÉHO: Modlitba za smír a vzájemnou toleranci.
- 15.00 - 15.15 KOSTEL SV. FRANTIŠKA - U KŘÍŽOVNÍKŮ: Modlitba - korunka k Božimu milosrdenství.
- 15.30 - 15.45 KOSTEL SV. JILJÍ - DOMINIKÁNSKÝ KLÁŠTER: Modlitba k sv. Václavu, sv. Vojtěchu, k bl. císaři Karlu. Informace o přípravě stavby obnoveného Mariánského sloupu.
- 16.00 - 16.10 ZASTAVENÍ NA MÍSTĚ STRŽENÉHO SLOUPU NA STAROMĚSTSKÉM NÁMĚSTÍ: Smírná modlitba za obnovení Mariánského sloupu.
- 16.15 - 16.25 Zastavení u Panny Marie v koutě u Týnského chrámu.
- 16.30 - 17.00 CHRÁM MATKY BOŽÍ PANNY MARIE PŘED TÝNEM: Pobožnost k Panně Marii Rynecké, litanie k Božimu milosrdenství před vystavenou Nejsvětější svátostí oltární, Te Deum a svátostné požehnání.

Pouť je pořádána s vědomím a požehnáním arcibiskupa pražského a přimate českého Dominika kardinála Duky. Procesí je doprovázeno knězem. Jedná se o nábožensko-historické procesí s návštěvou pražských kostelů. V procesí bude nesen Palladium Evropy - obraz Panny Marie Rynecké, milostná soška Pražského Jezulátka, korouhve s obrazy svatých a patronů Zemí českých. Průvod je povolen Magistrátem hl. m. Prahy.

Srdečně zveme na X. CYKLOPŮŤ Z PŘÍMĚTIC DO JENÍKOVA K PANNĚ MARIÍ - MATCE DŮVĚRY.

Start cyklopoutě: **neděle 14. 6. 2015 od fary v Přímětích v 15.00 hod.** • první nocleh v neděli v klášteře Nové Říši, druhý nocleh v pondělí na Sázavě, třetí nocleh v úterý v Brozanech • vyvrcholení cyklopoutě: mše svatá v kostele sv. Petra a Pavla v Jeníkově ve středu 17. 6. přibližně kolem 11.00 hod. Nocuje se pod střechou ve vlastním spacáku na vlastní karimatce. Zavazadla poveze doprovodné vozidlo. **Přihlášky:** otec Pavel Sobotka - tel. 731 402 650; Zdeněk Cvingrál - tel. 737 031 039; e-mail: vranov@fatym.com. **Pokud nebude 10 dní předem přihlášeno alespoň 8 účastníků, cyklopoutě se konat nebude.**

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **duchovní obnovu na téma „VE ŠKOLE MARIE, ŽENY EUCHARISTIE“**, která má přímou souvislost s vyhlášenou přípravou na eucharistické kongresy v roce 2015. Duchovní obnova se uskuteční **ve dnech 30.-31. května 2015**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení je v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity **je nutné se přihlásit do 25. května 2015** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Liturgická čtení

Neděle 3. 5. - 5. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 9,26-31
Ž 22(21),26b-27.28+30ab.31c-32
Odp.: 26a (*Budu tě chválit, Hospodine, ve velkém shromáždění. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Jan 3,18-24
Ev.: Jan 15,1-8

Pondělí 4. 5. - ferie

1. čt.: Sk 14,5-18
Ž 115(113B),1-2.3-4.15-16
Odp.: 1 (*Nikoli nám, Hospodine, ale svému jménu zjednej slávu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,21-26

Úterý 5. 5. - ferie

1. čt.: Sk 14,19-28
Ž 145(144),10-11.12-13ab.21
Odp.: srov. 12a (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,27-31a

Středa 6. 5. - památka sv. Jana Sarkandra (v Čechách nez. památka)

1. čt.: Sk 15,1-6
Ž 122(121),1-2.3-4a.4b-5
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,1-8

Čtvrtek 7. 5. - ferie

1. čt.: Sk 15,7-21
Ž 96(95),1-2a.2b-3.10
Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,9-11

Pátek 8. 5. - nez. památka Panny Marie, Prostřednice všech milostí

1. čt.: Sk 15,22-31
Ž 57(56),8-9.10-12
Odp.: 10a (*Budu tě chválit mezi národy, Pane! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,12-17

Sobota 9. 5. - ferie

1. čt.: Sk 16,1-10
Ž 100(99),1-2.3.5
Odp.: 1 (*Plešejte Hospodinu, všechny země. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,18-21

BREVIÁŘ PRO LAIKY

2. - 9. KVĚTNA 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 3. 5.		PO 4. 5.		ÚT 5. 5.		ST 6. 5.		ČT 7. 5.		PÁ 8. 5.		SO 9. 5.			
Antífona	518	582	518	582	518	582	1708	1924	518	582	518	582	518	582		
Žalm	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	518	582	518	582	518	582	1708	1516	518	582	518	582	518	582		
Antifony	587	660	828	929	843	946	858	1517	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	914	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	587	661	591	665	594	669	1710	1517	601	676	1362	1520	607	683		
Antífona k Zach. kantiku	588	661	591	665	595	669	1361	1518	601	676	1362	1521	607	683		
Prosby	588	661	592	665	595	669	1711	1927	601	676	1655	1872	607	683		
Závěrečná modlitba	588	662	592	666	595	670	1361	1518	602	677	1362	1521	608	684		
Modlitba během dne:																
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583		
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	589	662	592	666	596	670	599	674	602	677	605	681	608	684		
Závěrečná modlitba	588	662	592	666	595	670	599	673	602	677	605	680	608	684		
Nešpory:																
	SO 2. 5.															
Hymnus	517	581	517	581	517	581	517	581	1714	1518	517	581	1362	1521	517	581
Antifony	585	659	590	663	838	940	853	957	868	1519	884	990	900	1008	609	686
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	1932	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	586	659	590	664	593	667	596	671	1717	1935	603	678	1363	1522	609	686
Ant. ke kant. P. M.	586	660	590	664	594	668	597	671	1361	1520	603	679	1363	1522	610	686
Prosby	586	660	590	664	594	668	597	672	1718	1936	603	679	1664	1881	610	687
Záv. modlitba	588	662	588	662	592	666	595	670	1361	1518	602	677	1362	1521	612	689
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

NOVINKA Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

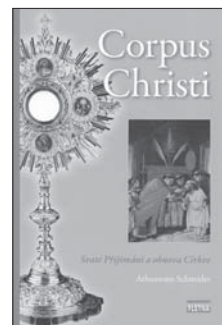
**CORPUS CHRISTI • SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ
A OBNOVA CÍRKVE**

*Biskup Athanasius Schneider • Z angličtiny přeložil P. Filip
M. Antonín Stajner S. T. L., III. OP*

Víra, úcta a láska k eucharistii je pro křesťana naprosto zásadní. Kazašský biskup (Karaganda) německého původu, narozený v Kirgizstánu, nás vede k hlubšímu zastavení a uchopení tajemství, jímž je podivuhodná svátost eucharistie. Prostor eucharistické úcty vytyčila tisíciletá tradice církve a vědomí, kdo jsme my a kdo je Bůh, kterého pod proměněnou způsobou chleba a vína přijímáme nebo adorujeme. Kniha A. Schneidera toto naše vědomí projasňuje a podobně, jako kdysi svatý Atanáš „projasňoval“ chápaní Krista, jehož blud arianismu tlačil k pouhému lidství, vysvětluje nám úskalí „zlidštění“ našeho přístupu ke svátosti eucharistie.

bou chleba a vína přijímáme nebo adorujeme. Kniha A. Schneidera toto naše vědomí projasňuje a podobně, jako kdysi svatý Atanáš „projasňoval“ chápaní Krista, jehož blud arianismu tlačil k pouhému lidství, vysvětluje nám úskalí „zlidštění“ našeho přístupu ke svátosti eucharistie.

*Martin Leschinger - FLÉTNÁ
Brož., 135x200 mm, 80 stran, 90 Kč*

Z DŘÍVE VYDANÝCH TITULŮ

EUCHARISTIE ZNOVU OBJEVENÁ
*Catalina Rivas • Z angličtiny přeložila
Dana Straková*

Výpověď současné bolivijské mystičky Cataliny Rivas o tom, co jí Ježíš a Panna Maria sdělili o mši svaté – co se při ní odehrává a jak ji prožít do hloubky srdce. Původní anglické vydání vyšlo s církevním schválením.

*Malice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., A6,
32 stran, 35 Kč*

SÍLA EUCHARISTIE
*Elias Vella • Z angličtiny přeložila
Monika Kršková*

Elias Vella v této knize chce naučit čtenáře žít z eucharistie. Píše o eucharistii, která proměňuje životy, která osvobozuje od Zlého mocněji než exorcismus, která přináší usmíření a vnáší do srdcí Boží pokoj. Ukazuje eucharistii jako zdroj našeho uzdravení a vnitřní proměny.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 137x195 mm,
144 stran, 180 Kč*

TAJEMSTVÍ EUCHARISTIE
*Jean-Marie Lustiger • Z francouzštiny
přeložili Josef Jelínek a Jan Jones*

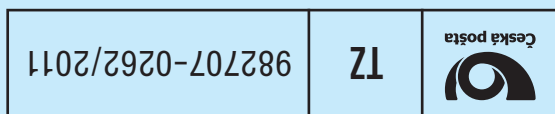
Francouzský kardinál Lustiger v této knize umožňuje ponořit se do dějin eucharistie a jejího slavení a přibližuje slavnostní izraelskou velikonoční večeři, její obřad a její smysl. Se čtenářem prochází jednotlivé části mše svaté a ukazuje, že každý detail má v liturgii své místo.

*Karmelitánské nakladatelství
Druhé vydání
Brož., 116 x 180 mm,
120 stran, 119 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské. Vydává Malice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Josef Vitek, redaktor Mgr. Daniel Dehner. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: periodika@maticecm.cz, tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz, tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorjé aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.